

MARTTI LUTHER

Avioliiton solmimisesta

Tämän raamatunkohdan (1 Moos. 24:1-4, toim.huom.) opetus on siis se, että vanhempien velvollisuus on huolehtia siitä, että heidän poikansa ja tyttärensä solmivat kunniallisen avioliiton. Eihän tosin ole unohdettava sitäkään, mikä tässä elämässä useinkin tapahtuu, että vanhemmat toisinaan väärinkäyttävät oikeutettua valtaansa ja tahtovat naittaa lapsensa sellaisten kanssa, joita nämä eivät rakasta; tällaista tapahtuu usein aatelisten suurissa perheissä. Näitä on moitittava, koska heillä ei ole minkäänlaista isällistä mielenlaatua eikä tunnetta; he ovat puita ja pölkkyjä, eikä heillä ole mitään rakkautta lapsiaan kohtaan. Tässä tapauksessa on vaikutusvallallaan tultava välittäjäksi seurakunnan pastorin tai maallisen virkamiehen. Eihän tämä ole isälle kuuluvan vallan käyttämistä vaan hirmuhallintoa.

Tästä syystä minä valppaasti korostan vanhempien arvovaltaa, ensi sijassa Jumalan käskyn ja sääätymyksen, Pyhän Raamatun esikuvien ja maallisten lakien tähden.

Vanhempien tulee siis muistaa, että Jumala on heille uskonut oikeuden ja arvovallan lastensa naittamisessa. Ilman heidän suostumustaan tapahtuneet kihlaukset eivät ole päteviä Jumalan eikä ihmisten oikeuden edessä.

Tietäkööt siis lapset, että he ovat tässä velvolliset kunnioittamaan hurskaita vanhempiaan niin, että kysyvät heidän neuvoaan ja ottavat selvää heidän tahdostaan. Ei pidä nuoren miehen, joka on naimaiässä, kainostella sydämensä avaamista vanhemmilleen: hän rakastaa kunniallista tyttöä ja pyytää heitä antamaan tämän hänelle vaimoksi. Vaikka näyttääkin olevan aihetta peitellä haluansa, on heidän silti syytä tietää, että Jumalan laupeus peittää sen avioliitossa ja suo tähän myös lääkityksensä.

Kirjasta Ensimmäisen Mooseksen kirjan selitys 18-24, Hämeenlinna 2005, s. 386-387. Suomennos Heikki Koskenniemi. Otsikko toimituksen.

Synnitön Vapahtaja

Joulu on rauhan juhla. Tällä ei tarkoiteta maallista rauhaa, vaan syntien anteeksiantamuksen rauhaa. Tätä varten Jeesus syntyi maailmaan. Jotta Jeesus voi olla rauhantekijä, hänen täytyy olla synnitön ja siis tällä tavalla poiketa meistä.

Kun Maria ja Joosef saivat pojan, ei kyseessä ollut mikä tahansa lapsen syntymä. Ero tavallisen lapsen syntymään näkyi jo siinä, että enkelit ilmoittivat Jeesuksen syntymän. Joosef sai kuulla Marian ihmeellisestä raskaudesta: *“Se, mikä hänessä on siinnyt, on Pyhästä Hengestä.”* Marialle enkeli sanoi: *“Se pyhä, mikä syntyy, pitää kutsuttaman Jumalan Pojaksi.”* (Luuk. 1:35) Paimenet saivat tiedon aivan erityisestä syntymästä: *“Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja.”* (Luuk. 2:11). Kaikki nämä asiat, Pyhästä Hengestä sikiäminen, se että Jeesus aina, myös syntyessään, on pyhä ja että hän on Vapahtaja todistavat sitä, että hän on synnitön. On siis valtava ero hänen ja meidän välillämme.

Mikä merkitys sinulle on sillä, että sinulla on synnitön Vapahtaja? Onko se vain oppilauseлма vuosisatojen takaa, mutta jolla ei nykyään olisi paljon merkitystä? Ei, asialla on ratkaiseva merkitys autuutesi kannalta. Tutki itseäsi menneen vuoden ajalta. Voitko sanoa, että olisit viettänyt synnittömän vuoden? Ei ole asia niin. Ajatuksissa, sanoissa ja teoissa olet

rikkonut Jumalan kymmentä käskyä vastaan. Jos joutuisit syntiesi perusteella Jumalan tuomioistuimen eteen, et mitenkään voisi kestää.

Joulun sanoma tarkoittaa toivoa toivottomille ja autuuden varmaa perustusta jokaista ihmistä varten. Jumala antoi sinulle välimiehen. Hän ei ole tehnyt syntiä. Hän tuli maailmaan sitä varten, että ottaisi koko maailman, siis myös sinun syntivelkasi päällensä. Tämä on jouluilon varsinainen syy.

Kristillinen kirkko on vanhastaan teroittanut tarkoin sitä, että Vapahtaja on synnitön. Tämä näkyy mm. 300-luvulta peräisin olevasta kirkkoisä Ambrosiuksen virrestä (nro 12, VK 1938). Se on tullut virsikirjaan Lutherin saksantamana ja Hemminki Maskulaisen suomentamana. Virren lyhyissä säkeistöissä kussakin opetetaan tärkeä Kristusta koskeva asia. Kolmas säkeistö kuuluu: *“Ainut Poika Jumalan / tuli tänne vaivahan. / Synnittä on syntynyt, / syntein tähden kärsinyt.”*

Jälleen tänä jouluna kaikuu syntisille ilosanoma. Et sinä tai kukaan muukaan ihminen voi poistaa yhtäkään syntiäsi. Mutta Jumala antoi synnittömän Vapahtajan. Hän on maksanut koko syntivelkasi. Turvaa tähän ilosanomaan tänä jouluna ja elämäsi jokaisena päivänä.

Kimmo Närhi

*Luterilainen-lehti toivottaa kaikille
lukijoilleen Jumalan siunaamaa joulu-
juhlaa ja uutta vuotta 2009.*

Adventtiaikana

Luterilainen n:o 12/1966, s. 118

Huutavan ääni kuuluu: "Valmistakaa Herralle tie erämaahan, tehkää aroille tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi.

Kun kuningas muinoin aikoi vieraila jossakin kaupungissa, hänen matkaansa varten valmistauduttiin monella tavalla. Monet työntekijät jo kuukausia ennen suunniteltua matkaa tekivät työtä erämaassa — tasoittivat kukkuloita, täyttivät laaksoja. Kuningasta varten täytyi olla leveä ja tasainen tie.

Profeetta Jesaja käyttää näitä kuninkaan matkaa varten tehtyjä valmisteluja vertauskuvana kehottaessaan meitä oikealla tavalla vastaanottamaan Jeesuksen sydämiimme. Hän sanoo: "Valmistakaa Herralle tie erämahan, tehkää aroille tasaiset polut meidän Jumalallemme. Kaikki laaksot korotettakoon, kaikki vuoret ja kukkulat alennettakoon; koleikot tulkoot tasangoksi ja kalliolouhut lakeaksi maaksi." Jes. 40:3,4.

Jeesus tahtoo tulla jokaiseen sydämeen. Mutta sydämissämme on esteitä, jotka tekevät Hänen tulemisensa sinne mahdottomaksi, jos niitä ei sieltä poisteta. On ylpeyden ja itsevanhurskauden vuoria ja kukkuloita. Ne täytyy tasoittaa. On lihallisten himojen soitaa. Ne täytyy täyttää.

Todellisen parannuksen kautta voidaan poistaa nämä esteet sydämeistä. Oikea parannus on katumusta eli peljästystä synnin tähden, mutta kuitenkin sen ohessa evankeliumin uskomista, että

synti on anteeksiannettu ja armo Kristuksen kautta ansaittu. Jumala itse saa tällaisen parannuksen aikaan Sanansa ja sakramenttiansa kautta.

Adventtiaika on juuri sitä varten, että valmistautuisimme Jeesusta vastaanottamaan. Se, joka tahtoo oikealla tavalla tämän ajan viettää, syventyy Jumalan saanaan, muistaa Pyhän Kasteen tuottamia kalliita lahjoja ja osallistuu Herran armonateriaan. Omat hyvät aikomuksemme ja lupauksemme eivät voi poistaa sydämissämme esteitä. Jumala itse voi ja tahtoo poistaa ne armonvälineiden kautta.

Älkäämme viettäkö adventtiaikaa siten, että valmistaudumme yksinomaan jouluun liittyviä ulkonaisia juhlija varten. Valmistautukaamme ennen kaikkea sydämissämme.

Kun Jeesus saa tulla sydämiimme uskon kautta, on meillä omanamme sellainen ilo ja rauha, jota ei mikään maallinen juhla tai ulkonainen jouluun liittyvä tapa voisi meille tuottaa. On varmuus, että syntimme ovat anteeksi annetut Jeesuksen sovintotyön tähden. On varmuus, että Jumala on ystävämme ja taivas on iankaikkinen kotimme. Tällainen todellisen onnen ja rauhan on Jeesus hankkinut koko maailmalle pyhällä kalliilla verellään ja kuolemallaan. Hänen tahtonsa on, että tämä onni ja rauha olisi sinullakin. Hän tarjoaa ja antaa sinulle nämä lahjat vapaina armolahjoina. Sellaisena kuin olet usko syntisi anteeksi Hänessä. Silloin olet onnellinen, nautit omantunnon ja sielun rauhaa, olet Jumalan lapsi ja taivaan perillinen. Aamen.
R. E.

Messiaan valtakunta

Ensimmäisenä joulupäivänä. I vuosikerta. Evankeliumiteksti

Tapahtui niinä päivinä, että keisari Augustukselta kävi käsky, että kaikki maailma oli verolle pantava. Tämä verollepano oli ensimmäinen ja tapahtui Kyreniuksen ollessa Syyrian maaherrana. Ja kaikki menivät verolle pantaviksi, kukin omaan kaupunkiinsa. Niin Joosefkin lähti Galileasta, Nasaretin kaupungista, ylös Juudeaan, Daavidin kaupunkiin, jonka nimi on Beethlehem, hän kun oli Daavidin huonetta ja sukua, verolle pantavaksi Marian, kihlattunsa, kanssa, joka oli raskaana. Niin tapahtui heidän siellä ollessaan, että Marian synnyttämisen aika tuli. Ja hän synnytti pojan, esikoisensa, ja kapaloi hänet ja pani hänet seimeen, koska heille ei ollut sijaa majatalossa. Ja sillä seudulla oli paimenia kedolla vartioimassa yöllä laumaansa. Niin heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään, ja he peljestyivät suuresti. Mutta enkeli sanoi heille: "Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa." Ja yhtäkkiä oli en-

kelin kanssa suuri joukko taivaallista sotaväkeä, ja he ylistivät Jumalaa ja sanoivat: "Kunnia Jumalalle korkeuksissa, ja maassa rauha ihmisten kesken, joita kohtaan hänellä on hyvä tahto!" Ja kun enkelit olivat menneet paimenten luota taivaaseen, niin nämä puhuivat toisilleen: "Menkäämme nyt Beethleheemiin katsomaan sitä, mikä on tapahtunut ja minkä Herra meille ilmoitti." Ja he menivät kiiruhtaen ja löysivät Marian ja Joosefin ja lapsen, joka makasi seimessä. Ja kun he tämän olivat nähneet, ilmoittivat he sen sanan, joka oli puhuttu heille tästä lapsesta. Ja kaikki, jotka sen kuulivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat. Mutta Maria kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä. Ja paimenet palasivat kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kuulleet ja nähneet, sen mukaan kuin heille oli puhuttu. Luuk. 2:1–20.

“Teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa. Ja tämä on teille merkinä: te löydätte lapsen kapaloituna ja seimessä makaamassa.” Tämä oli Herran enkelin ilmoitus Beethleheimin kedon paimenille. Jumalan kansan kauan odottama Messiaan syntymä oli nyt

tapahtunut. Paimenet saivat ilmoituksen taivaasta, ja heistä tuli tapahtuman avaintodistajia. Enkeli antoi heille merkin, jonka avulla he voisivat erehymättömästi tunnistaa lapsen: Lapsi on kapaloitu ja makaa seimessä. Enkelin ilmoitus johdattaa myös meidät tutustumaan vastasyntyneeseen Messias-lapseen.

1. Messiaskuningas on Herra, joka tuli todelliseksi ihmiseksi ja alentui syvästi

Herran enkelin antama merkki kertoo, että Messias on kapaloihin kääritty pieni lapsi. Paimenten ei pitänyt etsiä jotakin erityistä, muista lapsista poikkeavaa pienokaista. Tosin lapsi poikkeaisi kaikista muista lapsista, sillä hän on Jumalan Poika. Se ei kuitenkaan käynyt tuntomerkestä, sillä se ei näkynyt. Hän oli Herra kapaloihin kääritynäkin, mutta hänen herruutensa ei loistanut ulospäin. Herran kirkkaus oli hohtanut häikäisevänä kedolla, mutta tallissa lapsen valtasuuruus ei erotunut. Hänellä ei ollut sädekehää kruununa päänsä ympärillä. Tallissa ei ollut kirkkautta – ehkä sitä valaisi vain hämärä öljytuikku. Messiaan kuninkaallisuus ei näkynyt vaatteissa eikä makuusijassa. Paimenten ei tullut

erehtyä etsimään häntä kuninkaiden linnoista eikä loiston keskeltä.

Lapsi erosi muista lapsista paitsi jumaluutensa myös synnittömyytensä puolesta, mutta sitäkään enkeli ei antanut paimenille tuntomerkeksi, sillä he eivät olisi voineet sitä nähdä.

Mutta se, minkä he näkivät, kävi tuntomerkestä. Lapsi oli kapaloissa ja oli todellinen ihmislapsi. Hän kärsi tallin koleudesta ja kosteudesta ja muusta epämukavasta, niin kuin meidänkin lapsemme olisivat kärsineet, jos heidän olisi pitänyt syntyä sellaiseen paikkaan. Paimenet tapasivat meidän lunnastuksemme tähden alentuneen, kärsivän Messias-lapsosen.

Kun paimenet yhdistivät näkemänsä toisen tuntomerkin, seimen, jossa lapsi makasi, heidän ei tarvinnut lähteä käymään läpi kaikkia hiljan syntyneitä pikkulapsia löytääkseen Messiaan. Ilman näitä tuntomerkkejä paimenet olisivat varmasti etsineet Kuninkaan palatsia ja kultakättyä silkillä ja sametilla vuorattuna, mutta tuskinpa he olisivat talliin edes menneet sisälle.

Enkeli ilmoitti paimenille, että syntynyt lapsi on Herra, ja kuvasi hänen alentumistaan ja hänen valtakuntaansa. Herran enkelin kirkkaudessa paimenet olivat nähneet välähdyksen

siitä kunniaista, mistä Herra maailmaan tullessaan oli laskeutunut tänne alas. Talliin mennessään he näkivät, minne kirkkauden Herra oli tullut. Silmillään he saattoivat havaita sen saman alennuksen tilan, josta apostoli Paavali myöhemmin lausui: “Vaikka hänellä olikin Jumalan muoto, hän ei katsonut saaliiksensa olla Jumalan kaltainen, vaan tyhjensi itsensä ja otti orjan muodon, tuli ihmisten kaltaiseksi, ja hänet havaittiin olennaltaan sellaiseksi kuin ihminen; hän nöyryytti itsensä” (Fil. 2:6–8). Ennustusten nojalla paimenten oli helppo käsittää, että sille alennumiselle, minkä he näkivät seimessä, oli tuleva jatkoa. Lapsonen oli oleva “kuuliainen kuolemaan asti, hamaan ristin kuolemaan asti” (Fil. 2:9).

2. Messiaan valtakunta on hengellinen

Kristuksen syntyessä Rooman keisarina oli Augustus ja Kyrenius¹ oli järjestelemässä Syyriassa verollepanoa. Israel oli osa Rooman maailmanvaltaa, ja sen kuningas toimi keisarin alaisuudessa. Näihin oloihin Messias syntyi. Niissä hän oli Daavidin valtaistuimen perillinen, varttui, julisti valtakunnan evankeliumia, kärsi ja kuoli kuuliaisena sekä pakanalliselle keisarille että sille itsemääräämis-oikeudelle, mitä Israelilla vielä valtiollisesti oli jäljellä. Tälläkin hän osoitti tullessaan lain alaiseksi koko maailman lunastuksen tähden ja alennuneensa syvästi. Lain Herra tuli lain nöyräksi palvelijaksi.

Messiaan oma valtakunta sen sijaan oli vailla ulkonaista loistoa. Se oli ihmissilmiltä kätöksessä uskovien

sydämissä, vieläpä niin, että uskovat olivat enimmäkseen maan hiljaisia. Olikin ennustettu, että Messiaan tullessa Israelissa vallitsisi suuri autuus. Kuitenkin Galilea sai osakseen suuren kunnian ja pimeydessä vaeltaneelle kansalle koitti valkeus. Niin tapahtui Jumalan silmissä Jeesuksen ja apostolien toiminnan sekä evankeliumin sanan kautta. Sillä Jumalan edessä evankeliumi on suuri viisaus ja kirkas valo.

Jouluevankeliumi korostaa meille sitä, että Kristuksen valtakunta on hengellinen valtakunta. Se tulee Jumalan sanan välittämänä. Se ilmenee täällä maailmassa ristinalaisena ja mitättömänä, kun sitä arvioidaan ihmisten luontaisen ajattelutavan mukaan. Kristuksen valtaisuus ja hänen valtakuntansa ilmaantuu kunniaissa vasta viimeisenä päivänä.

3. Messiaan valtakuntaa luonnehtii ilo

Herran enkeli sanoi paimenille: “Älkää peljätkö; sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle: teille on tänä päivänä syntynyt Vapahtaja, joka on Kristus, Herra, Daavidin kaupungissa.” Nämä sanat kuvaavat Messiaan valtakunnan sisäistä luonnetta. Se on hyvän omantunnon ja sydämen olevan rauhan valtakunta, sillä maailma on saanut Vapahtajan. Hän on tuonut ilon kaikelle kansalle, lapsista vanhuksiin, kedon paimenista pakanamaan tietäjiin, myös meille kaamoskansan suomalaisille tai vaikkapa kaukaisen Siperian taigan ja tundran asukkaille.

Tästä seuraa suuri ilo. “Minä ilmoitan teille suuren ilon.” Huomaa tarkasti, mitä enkeli sanoo. Se, mitä paimenet

ensiksi kokivat, on pelästyminen pyhän enkelin kirkkauden edessä. He eivät kokeneet jotakin hurmoselämystä, jonka vallassa he olisivat lähteneet seimelle. He kokivat, mitä syntinen ihminen kokee

Jumalan pyhyden edessä: pelkoa ja vavistusta. Näille pelästyneille enkeli sanoi: "Minä ilmoitan teille suuren ilon." He saivat sanan taivaasta Herran enkelin tuomana. Tästä ilmoituksesta heidän oli

etsittävä iloa, ja siitä se oli otettava vastaan. Oli kysymyksessä ilmoitettu ilo. Sitä ei tullut etsiä omasta sydäimestä, koska siellä oli synnin pimeys ja pelko, vaan ilo oli Jumalan sanassa. Sieltä se oli ammennettavissa. Se ei ollut omassa kokemuksessa tai omissa teoissa. Huomaa tämä tarkasti.

Syntiä, syyttävää omaatuntoa, pelkoa ja pahaa oloa vastaan on asetettava Jumalan sana, ilmoitettu ilo. Se on iloa Vapahtajasta, joka on maksanut syntivelkamme. Tämä sana, kun sen uskolla otamme vastaan, antaa tunnonlemme rauhan ja tuo sydämeen autuuden ilon. Se antaa riemullisen olon kaikkiin niihin ristinalaisiin, välistä hyvinkin vaikeisiin ja ahdistaviin olosuhteisiin, joissa Messiaan valtakunta ilmenee täällä ajassa. Ajan myötä Jumalan sanan opastamina opimme ilolla ammentamaan iloa ja rauhaa autuuden lähteestä. Sieltä se tulee sydämeen. Se säilyy ilmoitetun Jumalan sanan varassa ja voidaan sieltä noutaa yhä uudestaan ja uudestaan. Profeetta Jesaja oli ennustanut Messiaan, Immanuelin, ajasta ja valtakunnasta: “Te saatte ilolla ammentaa vettä pelastuksen lähteistä” (Jes. 12:3).

4. Messias vetää meidät ilosanomallaan valtakuntaansa

Kun paimenet olivat kuulleet Heran enkelin viestin ja suuren enkelijoukon ylistyksen, he lähtivät kiireesti katsomaan, mitä oli tapahtunut. Uskovia he olivat ennen enkelin ilmestymistä odottaen lupauksen täyttymistä. Uskolla he ottivat vastaan enkelin sanan. Uskossa he lähtivät Jeesuksen seimen ääreen. Seimen luona olivat tietysti Maria ja Joosef sekä myös muita, joita ei tarkemmin kuvata. Heistä Raa-

mattu sanoo: “Kaikki, jotka sen kuuluivat, ihmettelivät sitä, mitä paimenet heille puhuivat.”

Paimenet veti seimen äärelle heidän kuulemansa ilosanoma. Evanke-liumi kokoaa Jumalan seurakunnan ja pitää sen koossa Jeesuksen ympärillä. Jos joku ei halua kuulla ilosanomaa Jeesuksesta, se johtuu siitä, ettei hän ole uskossa eikä tunne evankeliumia. Psalmissa meitä kehoitetaan: “Maistakaa ja katsokaa, kuinka Herra on hyvä. Autuas se mies, joka häneen turvaa! Peljätäkää Herraa, te hänen pyhänsä, sillä häntä pelkääväisiltä ei mitään puutu” (Ps. 34:9–10).

Kun meille kirkastuu autuuden asia, se, että Jeesus on maksanut syntivelkamme ja että saamme syntimme anteeksi armosta ilman omia hurskauden harjoituksiamme ja tekojamme, alamme elää sovituksen sanasta. Viihdymme siellä, missä meille julistetaan evankeliumia. Meistä tulee neitsyt Marian sisaria ja veljiä uskossa. Niin myös meistä on totta, minkä tekstimme sanoo Mariasta: “Hän kätki kaikki nämä sanat ja tutkisteli niitä sydämessänsä.”

Jos julistuksen pääpaino on laissa ja autuus on tekojen takana, silläkin julistuksella voidaan toki koota ihmisjoukkoja. Näillä ihmisillä ei kuitenkaan ole autuuden iloa, vaan he puurtavat raskaan kuorman alla ja ovat näännyä, kun omatunto ei löydä lepoa. Tai jos he luulevat noudattaneensa lakia, heistä tulee omahyväisiä teeskentelijöitä.

Messiaan valtakunnassa sen sijaan vallitsee evankeliumin tuoma ilo ja rauha. Sinäkin saat tulla Jeesuksen luo

sellaisena kuin olet. Saat uskoa, että tämä Herra on sinun vanhurskautesi, jossa Jumalalle kelpaat. Kedolla paimenille ilmoitettiin suuri ilo. Seimellä he jakoivat sitä muille paikalla olleille. He palasivat työhönsä kiittäen ja ylistäen Jumalaa kaikesta, minkä olivat kulleet ja nähneet. Joosef ja Maria olivat puolestaan kertoneet heille, mitä enkeli oli heille ilmoittanut. Paimenet palaavat uskossa vahvistuneina ja tiedossa rikastuneina laumojensa luo tietäen, että aamun koitto on katsonut heihin korkeudesta (Luuk. 1:78).

Siellä, missä on oikea Jumalan sana, saamme mekin vahvistua uskos-

sa ja iloita siitä, että Kristus on valmistanut myös meille, syntisille, pelastuksen syntiemme anteeksisaamisessa. Siinä on sinunkin sydämellesi ilon ja rauhan lähde.

MS

Siitamaja 25.12.2007. Virret VK 1938 nrot: 32; 416; 24:1-5; 22; 21.

¹ Kirkkoraamattu 1992 käyttää nimeä sen latinalaisessa muodossa Quirinius. Sen sijaan vanha latinalainen Vulgata on käyttänyt muotoa Cyrenus! Alkukielen kreikkalainen muoto on Kyreenios.

“Egyptistä minä kutsuin Poikani.”

Hoos. 11:1 ja Matt. 2:15.

[Kääntäjän huomautus: Profeetta Hoosea puhuu kirjassaan Israelista aviovaimona, joka on Herralle kihlattu. Samoin kuin Herra rakasti Israelia sen nuoruudesta lähtien ja johdatti sen Egyptiin varjellakseen sen nälkäkuolemalta, Messias koki samankaltaisia vaiheita lapsuudessaan. Hän joutui pakenemaan Egyptiin varjeltuakseen Herodeksen käsistä. Niin kuin Israel joutui nuorena vieraan vallan suojiin, samoin myös Jumalan Poika eli muukalaisena Egyptissä. Tämä kuvaa Messiaan valtakunnan alennusta tässä maailmassa ja sitä, kuinka Kirkko, hänen palvelijansa, ei ole Herraansa suurempi ja saa osakseen samaa mitä Herransakin. Koska Hoosealla Israel on Herran vaimo, “poika” Hoos. 11:1:ssä ei voi tarkoittaa Israelia. Tämä sopii hyvin yhteen myös sen kanssa, että Hoosean ilmaisutapa on poikkeuksellisen lyhyttä. Koska Messias-lupaus oli Israelissa tunnettu ja Hooseakin hänestä kirjassaan toistuvasti ennustaa (Hoos. 2:18; 3:5; 6:1–3; 10:11–12; 11:1; 13:14), Hoosealla ei ollut erityistä tarvetta selittää “poika” sanan tarkoittavan Messiaista. Jos Stoeckhardt olisi huomannut nämä seikat Hoosean kirjassa, hän olisi voinut kirjoittaa vieläkin terävämmiin kuin hän tekee tässä erinomaisessa artikkelissaan. Vaimo – poika –kontrastiin, joka avaa kyseisen kohdan, ei ole valitettavasti kiinnitetty huomiota.]

Evankelista Matteus kertoo nyt Jeesus-lapsosen paosta Egyptiin. Matt. 2:13–15. Jeesuksen alhaisuuteen ja hä-

nen valtakuntansa mitättömään alkuun kuului myös se, että tämä lapsukainen, vastasyntynyt juutalaisten kuningas, tuli Israelin kuninkaan vainoamaksi, että hänen täytyi paeta maastaan Israelista ja joutui viipymään jonkin aikaa pakolaisena ja muukalaisena Egyptin pakanamaassa. Kuitenkaan tämä ei tapahtunut sattumoisin, vaan Jumalan neuvosta ja tahdosta, ennustuksen sanan mukaan. Siksi kenenkään ei pidä siihen loukkaantua.

Evankelista Matteuksen tässä lainaama profeettasana on Hoosean sana Hoos. 11:1: “Egyptistä minä kutsuin Poikani.” Koko jae kuuluu näin: “Kun Israel oli nuori, minä rakastin sitä, ja Egyptistä minä kutsuin Poikani.” Tämä kohta on ollut alusta lähtien crux interpretum [selitysohjeellisesti vaikea kohta]. Jos ottaa vaarin niistä kiistanalaisista sanoista, joita Matteus lainaa, ei voi olla epäilystä profeetan lausuman varsinaisesta merkityksestä sanamuodon eikä yhteyden mukaan. Jumala on rakastanut Israelia lapsesta lähtien. Israel syntyi kansaksi Egyptissä ja eli siellä varhaisimman lapsuutensa. Rakkaus, jota Jumala osoitti kansal-

leen Israelille tämän varhaisimmassa lapsuudessa, oli historian mukaan ennen kaikkea sitä, että hän pelasti sen Egyptin orjuuden pesästä. Mutta Israel maksoi pahalla sen rakkauden, jolla Jumala oli ympäröinyt sitä lapsesta lähtien, kun se oli tottelematon ja palveli epäjumalia. Profeetta jatkaa toisessa jakeessa: “Aina kun kutsujat heitä kutsuivat, he menivät pois heidän kasvojensa edestä, ja uhrasivat baaleille ja polttivat uhreja epäjumalille.” Jumalan profeetat kutsuivat yhä uudestaan Israelia takaisin Herran tykö kuuliaisuuteen, mutta he vaelsivat omia teitään ja seurasivat epäjumalia. Niin myös Hoosea nuhteli aikalaisiaan heidän luopumuksestaan, heidän epäjumalanpalvelustaan, tosin turhaan. Jos nyt lukee nämä Matteuksen lainaamat sanat tässä yhteydessä: “Egyptistä minä kutsuin Poikani” ja eristää ne ensi aluksi siitä, kuinka niitä on käytetty Matteuksen evankeliumissa, niin saa epäilemättä sellaisen vaikutelman, kuin profeetta puhuisi Israelista myös jakeen jälkiosassa, nimittäin Israelin lähdöstä Egyptistä. Kaikki uudemmat selittäjät viittaavat tähän tosiasiaan [vrt. kääntäjän huomautusta alussa!]. Nyt yleisesti oletetaan, että Hoosealla olisi tässä kysymyksessä Israelin kansa ja nimenomaan vain Israel ja todistaisi kahdesta asiasta: Se koki alusta lähtien Jumalan rakkautta, kuten vapautuminen Egyptistä osoittaa, mutta palkitsi Jumalan rakkauden kiittämättömyydellä ja luopumuksella. Mutta jos näin käsittää heprealaisen tekstin, joutuu pakosta ristiriitaan evankelista Matteuksen kanssa. Matteus näet ymmärtää sanan “Egyptistä minä kutsuin Poikani” epäilemättä koskevan Kristusta.

Hän haluaa osoittaa, että tuo historiallinen episodi Jeesuksen olostalapsena Egyptissä täytti Hoosean ennustuksen. Eri tavoin on yritetty ratkaista tätä vaikeutta. Eräät vanhat eksegeetit huomauttavat, että kyseinen Hoosean sana käsittelee Israelia sanan kirjaimellisessa merkityksessä (sensu litterali), mutta mystisessä merkityksessä (sensu mystico) Kristusta. Mutta siten kielletään vanhaluterilainen, Raamatun mukainen raamatuntulkinnan ohje, että kullakin raamatunkohdalla on vain yksi varsinainen, yksinkertainen merkitys. Emme voi myöntyä milloinkaan siihen, että jollekin raamatunkohdalle annetaan kahdenlainen merkitys. Niin alkaisi horjua maa jalkojemme alla. Uudemmat ns. ilmoitususkolliset selittäjät täyttävät kuilun Hoosean ja Matteuksen välillä tyypiteoriallaan. Samalla kun he käsittävät Israelin kansan Kristuksen tyypiksi ja vetoavat siihen – Keil: “Kaikki olennaiset tapahtumat Israelin historiassa tähtäävät Jumalan Pojan ihmiseksi tulemiseen ja siten tulevat Kristuksen elämän tyypeiksi ja asiaennustuksiksi” – he käsittävät Israelin Egyptistä lähdön tyypinä ja asiaennustuksena vastaavalle tapahtumalle Kristuksen elämässä ja ovat sitä mieltä, että Jeesus-lapsosen oleskelulla Egyptissä ja sieltä paluulla kyseinen vanhatestamentillinen ennustus täyttyi. Mutta siitä evankelista Matteus ei puhu yhtä sanaa. Tässä tapauksessa evankelista Matteuksen olisi jotenkin tarvinnut kiinnittää huomiota siihen, että Kristus koki jotakin samanlaista kuin aikanaan Israelin kansa. Hänen olisi pitänyt korostaa, että tuo historiallinen tosiasia, Egyptistä lähtö, oli tyypinä saanut täyttymyksensä. Koko pai-

no on juuri sillä tosiasialla, jonka tunsi jokainen, jos hän vain tunsi riittävästi Israelin historiaa. Matteuksella ei olisi silloin ollut vähintäkään aihetta vedota mihinkään profeettasanaan, josta tuo tunnettu tapahtuma myös todisti. Nykyisin niin suosittu keino saada näennäinen ero profeetan ja apostolin välille tyypioletuksella osoittautuu myös tässä puhtaaksi houreeksi ja joutuu häpeään kreikkalaisen tekstin selvää, yksiselitteistä sanamuotoa vasten.

Kun Matteus on kertonut Jeesus lapsen oleskelusta Egyptissä, hän kirjoittaa: "... että kävisi toteen, minkä Herra on puhunut profeetan kautta, joka sanoo: Egyptistä minä kutsuin poikani." Ei jokin tyypitosiasiata, Isra-

elin lähtö Egyptistä, vaan Herran sana, jonka Jumala on puhunut profeetan kautta, täytyi Matteuksen ilmoituksen mukaan. Tässä ei ole kysymys jonkin asiaennustuksen täyttymisestä, vaan sanan, profeettasanan täyttymisestä. Ja selvästi Matteuksen mielipiteen ja tulkinnan mukaan se käsittelee Kristusta, Jumalan Poikaa. Profeetan kautta Jumala on sanonut Pojastaan, Kristuksesta, Messiaasta: "Egyptistä minä kutsuin Poikani." Tämä Herran sana kävi toteen, kun Joosef Herran enkelin ohjauksesta otti mukaansa Jeesus-lapsen ja hänen äitinsä ja siirtyi Egyptiin ja viipyi siellä Herodeksen kuolemaan asti. Uuden testamentin tekstin sanamuoto ja yhteys eivät salli muunlaista

tulkintaa. Sitä, että Matteus ymmärsi Hoosean sanan Kristusta koskevaksi, ja nimenomaan yksinomaan häntä koskevaksi, väittävät myös rationalistiset selittäjät – teksti on niin selvä ja todistusvoimainen – he vain lukevat Matteuksen syyksi profeettasanan väärynmärtämisen ja sallivat ilmeisen ristiriidan Hoosean ja Matteuksen välille. Mutta me tiedämme ja uskomme, että Matteus on puhunut Pyhän Hengen vaikutuksesta. Tunnistamme Matteuksen tulkinnassa aidon profeettasanan selityksen, siis Jumalan itsensä antaman. Raamattu, Jumalan sana, estää meitä antamasta tässä sijaa ensivaikutelmallemme heprealaisesta tekstistä. Se pakottaa sovittamaan Hoosean profeettasanan Kristukseen, ja nimenomaan yksin Kristukseen, Israelin poissulkien.

Sanat: “Egyptistä minä kutsuin Poikani”, sopivat vähintään yhtä hyvin Kristukseen kuin Israeliin. Sillä vaikka Israelia esim. 2 Moos. 4:22 nimitetään Jumalan esikoispojaksi, niin kuitenkin vain Jumalan Poika, Kristus, on sanan tiukimmassa merkityksessä Jumalan Poika. Silmiinpistävää ja outoa on, että Matteuksen tulkinnan mukaan profeetta Hoosealla Hoos. 11:1:ssä ensimmäiseen lausumaan, joka koskee Israelia ja Jumalan rakkautta Israeliin, liittyy välittömästi maininta, jonka kohteena on Kristus. On näet mahdotonta ymmärtää lauseen ensimmäistä osaa Kristusta tarkoittavaksi. Tämä kumoaisi puheen tekstiyhteyden, eikä Kristusta sanota missään kohden Raamatusta Israeliksi. Matteus luonnehtii vain lauseen jälkiosan ennustukseksi Kristuksesta. Mutta Vanhassa testamentissa on runsaasti esimerkkejä siitä, jopa ennustuksen

luonteeseen ja muotoon kuuluu, että messiaaniset ennustukset eli – kuten Lutherilla on tapana sanoa – hengelliset lupaukset ovat kudotut yhteen historiallisten lausumien tai aikahistoriallisten ennakkojulistusten kanssa mitä likemmin. Meidän ei pidä tyrkyttää Raamatulle omaa ilmaisutapaamme, vaan meidän velvollisuutemme on tässäkin asiassa oppia Raamatusta. Meidän tulee kuunnella Raamatun kieltä ja puhetapaa sekä tarkasti tutkia ja opiskella, millä tavoin Raamattu yhdistelee ajatuksia. Pyhä Henki on nähnyt hyväksi, kuten Matteus opettaa, liittää tuossa profeetallisessa sanassa, Hoos. 11:1:ssä, Kristusta, Jumalan Poikaa koskeva ennustus viittaukseen Jumalan rakkauteen, jota Israel oli kokenut. Sitä paitsi nämä lausumat eivät seuraa toisiaan aivan välittömästi. Ensimmäisessä lauseen osassa: “Kun Israel oli nuori, minä rakastin sitä” profeetalla on mielessä Jumalan armonosoitus, joka tuli Israelin osaksi Egyptissä ja sieltä lähdössä, ja lauseen toinen osa sanoo jotakin samantapaista Kristuksesta. Messialle käy vastaavasti. Jumala vie Poikansa kat’eksokheen samassa määrin kuin Israelin pois Egyptistä. Matteus lainaa evankeliumissaan sanaa: “Egyptistä minä kutsuin Poikani” Herran sanana. Hän ei sano tässä kuten muutoin: “että täytyi profeetan sana”, vaan: “jotta täytytty se, minkä Herra oli puhunut profeetan kautta”. Evankelista Matteuksen mukaan seuraavien profeetan sanojen viittaus Kristukseen on Herran Jumalan, Raamatun korkeimman tekijän, tarkoittama merkitys. Herra Jumala, joka on puhunut profeetan kautta, on viisauudessaan, niin kuin hän on hyväksi

nähty, antanut profeetan puheelle, jossa hän pääasiallisesti puhuu Israelista, sellaisen muodon, johon hän on kytkenyt ennustuksen Kristuksesta. Viitatessaan Jumalan rakkauteen, jota Israel koki Egyptissä, Herra Jumala on viitannut erääseen tulevaan tosiasiaan, erääseen Uuden testamentin rinnakkaisasiaan Kristuksen, Jumalan Pojan historiassa. Niinpä tässä on kysymys vain siitä, mitä Herra sanoo profeetan kautta, mitä Herra on tarkoittanut ja halunnut, eli mikä on kyseisten profeetan sanojen Pyhän Hengen tarkoittama merkitys. Aivan eri kysymys on, käsittävätkö profeetta ja hänen kuulijansa tämän Herran tarkoituksen ja missä määrin. Apostoli Pietari todistaa, että profeetat itse tutkivat niitä ennustuksia, joita Pyhä Henki heidän kauttansa puhui. He eivät usein itse vielä ymmärtäneet, mitä Jumala oli heidän kauttansa puhunut. 1 Piet. 1:11. Nyt on Uusi testamentti paljastanut paljon sellaista, mikä oli vielä Vanhan testamentin uskoville salassa. Niin evankelista Matteus on ilmoittanut meille, että tuo profeetta Hoosean sana: “Egyptistä minä kutsuin Poikani” on ennustus, joka on täyttynyt Kristuksessa.

Se, mitä Herra puhui profeetan kautta, on täyttynyt, kirjaimellisesti täyttynyt. Jeesus-lapsonen viipyi Egyptissä pitkäkhön aikaa. On kiinnitettävä huomiota siihen, mihin kertomuksen kohtaan Matteus lainaa kyseistä profeettasanaa. Hän ei käytä sitä esimerkiksi kertomuksen lopuksi Egyptiin paosta, kuten voisi odottaa, siihen, missä hän kertoo Jeesuksen paluusta Egyptistä, vaan siihen, kun hän muistelee Jeesuksen oleskelua

Egyptissä. Paino on lauseen ensi sanoilla: “Egyptistä”, ei sanalla “kutsuin”. Egypti oli se maa, josta Jumala kutsui Poikansa. Siis hän ensiksi oleskeli pitkäkhön aikaa Egyptissä. Tekstiyhteys tuo tämän ajatuksen esiin. Jumalan Pojan, Israelin kuninkaan, täytyi asua jonkin aikaa kaukana maastaan muukalaisena pakanamaassa, Egyptissä. Tämä kuului hänen alennukseensa. Hän oli alusta alkaen pakolainen, muukalainen maan päällä. Kristillisuus ilmentää heti ensi alussaan muukalaisluonnettaan. Siihen ei kuitenkaan kenenkään pidä pahentua. Juuri tämä Jeesuksen alennuksen piirre oli ennustettu ja sisällytetty Jumalan suunnitelmaan. Tuo lapsi, joka kierteli vieraalla maalla, on kuitenkin se, jonka oli määrä tulla, Jumalan Poika, Israelin kuningas, niin, pakanain Vapahtaja. Sellaisena hän tervehti jo lapsuudessaan Egyptin pakanamaata. Jumalan valtakunnan historia on vahvistanut myös Hoosean viimeisen ennustuksen, Hoos. 5:10–11. Kuten Assurista, jonka ensimmäisiä olivat Itämaan tietäjät, niin myös Egyptistä on tullut monia kumartamaan tätä lapsukaista, Jumalan Poikaa. Se, joka alusta lähtien oli muukalainen maan päällä, on kuitenkin maailman Vapahtaja, joka vetää muukalaislapsia tykönsä ja valtakuntaansa.

Georg Stoeckhardt. Weissagung und Erfüllung -sarjasta. Lehre und Wehre, n:o 5 1884, ss. 165–170. Suomennos MS. Seuraavaksi Stoeckhardt käsittelee ennustusta Jer. 31:15 ja sen täyttymystä Matt. 2:17–18.

Veisa

Luterilainen - Lastenosasto

Joulu 2008

“Kaikki kansat riemuitkaa, lapsosesta laulakaa, jouluvirttä veisatkaa!”

Joulun valo

Pastorin kirje

Joulun aikaan ja jo sitä ennen sytytetään monia kauniita valoja. Voit nähdä niitä kaupungilla. Ehkä koululuokassasi on joitakin joulun valoja. Kotona sinulla voi olla jokin erityisen rakas valo, joka muistuttaa joulun lähenemisestä.

Tiedätkö, miksi joulua juhlistetaan valoilla? Onkohan niin, että kun on vuoden pimein aika, on mukavaa saada valoa? Varmaan niin-kin on, mutta joulun valolla on tärkeämpi syynsä.

Kun Jeesus syntyi, oli pimeä yö. Paimenet olivat silloin työssä. Jouluevankeliumi kertoo: *“Heidän edessään seisoi Herran enkeli, ja Herran kirkkaus loisti heidän ympärillään.”* (Luuk. 2:9) Jeesuksen syntymä oli ihme. Tätä suurta ihmettä korosti pienempi ihme. Keskellä yötä oli valoisaa.

Paimenet eivät kuitenkaan jääneet ihmettelemään sitä, että Herran kirkkaus oli loistanut heidän ympärillään. He kuulivat Jumalan sanan. Se kertoi, että heillekin oli syntynyt Vapahtaja. He kuulivat, että tämä lapsi oli kapaloituna seimessä makaamassa.

Jeesus on tärkeämpi valo kuin joulukoristeet ja Herran kirkkaus, joka loisti vähän aikaa paimenille. Jeesus sanoi: *“Minä olen maailman valkeus; joka minua seuraa, se ei pimeydessä vaella, vaan hänellä on oleva elämän valkeus.”* (Joh. 8:12) Paimenet menivät katsomaan Jeesusta Betlehemin seimessä. Sinulla on Jumalan sana, joka opettaa, että Jeesus syntyi sinunkin Vapahtajaksesi ja kantoi syntisi. Kun häneen uskot, olet Jumalan lapsi ja matkalla kohti taivaan kotia, loppumatonta kirkkautta. Kun siis näet joulun valoja, muista Vapahtajaasi ja kiitä siitä, että hän on syntynyt sitä varten, että saat aina elää hänen omanaan.

Kimmo Närhi

ISÄN KÄDESSÄ

Oletko nähnyt ihan pientä vauvaa? Viime keväänä meidän perheeseen syntyi sellainen, Oskarin pikkuveli. Ja tosi pieni hän olikin, jalka mahtui tällä tavalla isin kämmenelle!

Sinäkin olet ollut vauva. Saat olla Taivaan isän kädessä yhtä pienenä kuin vauva, ja yhtä hellässä hoivassa. Jumala suojelee sinua, kun kasvoit äidin masussa, kun synnyit ja kun kasvat isommaksi. Kukaan toinen ei ole samanlainen kuin sinä, Taivaan isä teki sinusta ihan ainutlaatuisen!

On aina ihmeellistä, kun syntyy uusi vauva. Vielä suurempi ihme oli, kun Taivaan isä antoi oman poikansa syntyä maailmaan. Pieni Jeesus-vauva kas-

Isin kädessä

voi ensin pojaksi ja sitten mieheksi. Hän on meidän kaikkien Vapahtaja. Jeesus vapautti meidät synnistä ja kaikesta pahasta. Jouluna juhlietaan Jeesuksen syntymäpäivää.

Iloista joulua!

Outi-täti

Marian kiitosvirsi

Muistamme, kuinka enkeli Gabriel, Jumalan sanansaattaja, lähetettiin pappi Sakariaan luo temppeliin Jerusalemissa. Oltiin sanomattoman suurten tapahtumien kynnyksellä. Niistä olivat ennustaneet profeetat Vanhassa Testamentissa. Jesaja ennusti: *“Katso neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan, ja tälle on annettava nimi Immanuel”*, mikä käännettynä on: Jumala meidän kanssamme. (Jes.7:14) Pappi Sakariaan ja hänen vaimonsa Elisabetin pojasta oli tuleva Herran Jeesuksen edelläkävijä. *“Hän on oleva suuri Herran edessä”*, hän Johannes Kastaja, kertoi Gabriel. (Lue Luuk.1:13-17.)

Mutta vaikka Sakarias ja hänen vaimonsa, jotka olivat lapsettomia ja myös jo vanhoja, olivat rukoilleet hartaasti lasta, Sakarias ei uskonut enkelin ilmoitusta. Gabriel sanoi silloin: *“Minä olen Gabriel, joka seison Jumalan edessä, ja minä olen lähetetty puhumaan sinulle ja julistamaan sinulle tämän ilosanoman. Ja katso sinä tulet mykäksi etkä kykene mitään puhumaan siihen päivään saakka, jona tämä tapahtuu, sen tähden, ettet uskonut minun sanojani, jotka käyvät aikanansa toteen.”* Niin tapahtui.

Kuudentena kuukautena sen jälkeen Jumala lähetti enkeli Gabrielin Galileaan Nasaretin kaupunkiin, neitsyen tykö, joka oli kihlattu Joosef nimiselle miehelle Daavidin suvusta; ja neitsyen nimi oli Maria.

Maria hämmästyi jo siitä, kuinka enkeli tervehti häntä: *“Terve, armoitettu! Herra olkoon sinun kanssasi.”*

Mutta enkeli sanoi hänelle: *“Älä*

pelkää, Maria; sillä sinä olet saanut armon Jumalan edessä. Ja katso, sinä tulet raskaaksi ja synnyttät pojan, ja sinun on annettava hänelle nimi Jeesus.” Ehkä muistat, mitä enkeli Gabriel vielä puhui, mutta luepa eteenpäin Luuk.1:32-37! Opettele jokin jae ulkoa!

Mutta sitten Maria vastasi enkelille: *“Katso, minä olen Herran palvelijatar; tapahtukoon minulle sinun sanasi mukaan.”* Hän ei alkanut epäillä Jumalan antamaa ilmoitusta, vaan uskoi! Niinpä sitten mentyään kiiruusti vuorimaahan sukulaisensa Elisabetin ja tämän miehen Sakariaan kotiin, Elisabet suurella äänellä Pyhän Hengen vaikuttamana kiitti Jumalaa ja sanoi: *“Ja autuas se, joka uskoi, sillä se sana on täyttyvä, mikä hänelle on tullut Herralta!”*

Älä sinäkään epäile Jumalan sanaa! Vaikka vain ajatuksissammekin epäilemme, se on suuri synti, jota meidän on pyydettävä anteeksi Jeesukselta,

joka on sanonut: *“Taivas ja maa katoavat, mutta minun sanani eivät koskaan katoa.”*

Elisabet oli puhunut rohkaisevia sanoja Marialle. *“Siunattu sinä vai-
mojen joukossa, ja siunattu sinun
kohtusi hedelmä! Ja kuinka minulle ta-
pahtuu tämä, että minun Herrani äiti
tulee minun tyköni? Sillä katso, kun si-
nun tervehdyksesi ääni tuli minun kor-
viini, hypähti lapsi ilosta minun koh-
dussani.”* Nyt Maria alkoi kiittää Her-
raa. Lue, mitä Maria sanoi:

“Nälkäiset hän on täyttänyt hy-

*Minun sieluni suuresti ylistää
Herraa, ja minun henkeni riemuit-
see Jumalasta, vapahtajastani; sil-
lä hän on katsonut palvelijatta-
rensensa alhaisuuteen. Katso, tästedes
kaikki sukupolvet ylistävät minua
autuaaksi. Sillä Voimallinen on teh-
nyt minulle suuria, ja hänen nimen-
sä on pyhä, ja hänen laupeutensa
pysyy polvesta polveen niille, jotka
häntä pelkäävät. Hän on osoittanut
voimansa käsivarrellaan; hän on
hajottanut ne, joilla oli ylpeät aja-
tukset sydämessään. Hän on kukis-
tanut valtiat valtaistuimilta ja ko-
rottanut alhaiset. Nälkäiset hän on
täyttänyt hyvyksillä, ja rikkaat hän
on lähettänyt tyhjinä pois. Hän on
ottanut huomaansa palvelijansa Is-
raelin, muistaaksensa laupeuttaan
Aabrahamia ja hänen siementänsä
kohtaan iankaikkisesti, niin kuin
hän on meidän isillemme puhunut.*

vyyksillä” – Mitähän se tarkoittaa?
Nälkäinen haluaa ainakin syödä. Näl-
kähän on hyvä asia, terveyden merkki.

Jumala antaa viljan kasvaa ja saamme leipää. Mutta ihmisellä voi olla myös toisenlainen nälkä, hänellä voi olla Jumalan sanan nälkä. Hän haluaa kuulla ja lukea Jumalan sanaa siksi, että opisi tuntemaan Jeesuksen. Onko sinulla sellainen nälkä? Silloin Taivaallinen Isä antaa sinulle hyviä lahjojaan, hyvyksiään. Jeesus tulee sinulle rakkaaksi, tärkeimmäksi aarteeksi. Turvaat hänen sovitustyöhönsä, kerrot syntisi ja kaikki murheesi hänelle ja alat kiittää häntä.

Mutta sitten Maria jatkaa, vieläpä samassa lauseessa: “ja rikkaat hän on lähettänyt tyhjinä pois.” Mitähän se tarkoittaa? Eikö Jumala anna hyvyksiään heille, vaan lähettää pois luotansa viimeisenä päivänä? Mutta Raamatussa kerrotaan monista rikkaista, jotka olivat uskovia, kuten kuninkaas Daavid ja Hiskia. Mutta Raamattu kertoo myös rikkaista, jotka kulkivat kadotuksen tietä. Lue Luuk.16:19 -31 tai Mark.10:17-27!

Ei me lapset ainakaan olla rikkaita, arvelet. Eipä, mutta vaikei olisi rahaa ja muuta omaisuutta, lapsillakin voi olla asioita, joihin on kiintynyt enemmän kuin Jeesukseen. Nekin ovat omaisuutta! Ehkä joillakin ajanviete, urheilu, kavereitten seura ja hovit ja harrastukset saattavat tulla kaikkein tärkeimmiksi. Niin lapsi vieraantuu Jeesuksesta, jonka tulisi olla paras ystävämmme. Se on vaarallista. Jeesus sanoo: “Missä sinun aarteesi on, siellä on sinun sydämesi.” Siksi on tärkeää, että pidät Jeesuksen ja hänen sanansa kalleimpina aarteinasi. Sitten voit nauttia myös kaikista muista mukavista asioista, joita Jumala sinulle antaa.
EP

Raamatunlukutehtäviä

1. Muistellaanpa vielä joulun tapahtumia. Ensiksikin paina mieleesi, mistä Raamatun paikasta löydät joulu-evankeliumin, joka luetaan joulujuhliissa ja joulukirkossa. Lue sitä kotona-kin! Ja laula ”Enkeli taivaan”, se ihana virsi, jonka Martti Luther kirjoitti lapsilleen. Se on varmaan kaikkein rakkaimpia jouluvirsiä meillekin.

2. Matteuksen evankeliumista löydät tietäjät, jotka tulivat itäisiltä mailta ihmeellisen Jumalan

tähden ohjaamina ja löysivät Jeesus-lapsen Mikä luku se on ja mitkä jakeet?

3. Seuraavassa luvussa Maria-äiti, Jeesus-lapsi ja Joosef ovat lähdössä jonnekin. Myös tästä kerrotaan samassa luvussa. Mitkä jakeet siitä kertovat?

4. Viimeisenä on valokuvan mukaan piirretty kuva tiestä erääseen hyvin tärkeään kaupunkiin Israelissa. Mikä kaupunki se on? Loppuosa luvusta kertoo sen. Mitkä jakeet?

Jeesus-lapsi

Joskus lapset kysyvät, oliko Jeesus-lapsi samanlainen kuin muutkin lapset. Nukkuiko hän, kuten tämä pieni tyttö kuvassa? Itkikö hän, nauroiko, juoksiko jne? Kyllä hän oli aivan oikea ihmislapsi, sen me tiedämme. Hän syntyi Maria-äidille Betlehemissä eläinten suojassa. Mutta oli Jeesus-lapsi myös aivan erilainen. Mehän tiedämme Raamatusta, että Jeesus oli myös Jumala, Jumalan ainoa Poika. Hän tuli tänne pahaan maailmaan taivaan kirkkaudesta meitä syntisiä ihmisiä pelastamaan. Hän kärsi noin kolmekymmentävuotiaana ristinkuoleman ja sovitti meidän ja kaikkien ihmisten synnit. Joululaulusla sanotaan: "Ristillä rinnalla ryöväriin nukkuu uhri puhtahin. Enkelparven tie kohta luokse vie, rakkautta suurinta katsomaan." Hän ei olisi voinut sovittaa meidän syntejämme, jos hän itse olisi ollut syntinen ihminen. Mutta hän oli kokonaan ilman syntiä, siis synnitön aivan alusta alkaen, samalla pyhä Jumala.

Nasaretin kaupungin lapsilla, siellä Israelissa, oli ihmeellinen ystävä ja samalla Vapahtaja. Jo pienestä pitäen hän varmasti oli ystävällinen ja auttavainen toisia lapsia kohtaan. Hän ei koskaan kiusannut ketään. Hän oli aina tottelevainen Maria-äidille ja Josefille, jotka opettivat ja neuvoivat häntä, pientä Jeesus-lastaa. Koskaan hän ei valehdellut, ei puhunut pahaa, ei riidellyt. Myöhemmin hän auttoi Joosefia rakennustöissä. Hän oli ahkera ja nöyrä, täydellinen Jumalan Poika ja ihminen.

Pikkutyttö on nukahtanut

Rukoilemme:

Kiitos, rakas Jeesus, että tulit tänne meitä auttamaan ja pelastamaan taivaan kotiin. Anna meidän pysyä Jumalan lapsina, kun meidät jo pienenä kastettiin sinun omiksesi Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen. "Ohjaa, Jeesus sanojani tahtos mukaan oikeaan. Johda ajatuksiani, auta aina valvomaan. Jeesus asu minussa, pysy suo sinussa."

EP

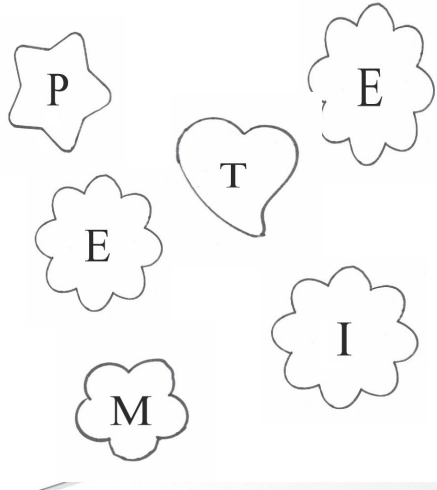
Tule joululeirille!

Lasten ja nuorten joululeiri pidetään taas Siitamajalla Orivedellä 28. - 31.12.2008. Onpa jännittävää nähdä, onko Siitamajalla yhtä lumista tänä vuonna kuin alla olevassa kuvassa. Säistä riippumatta ulkoilemme, leivomme pipareita, laulamme joululauluja ja oppitunneilla kertaamme tutut ensimmäisen joulun tapahtumat Raamatusta.

Tehtävä

Viime joululeirillä tehtiin monenmuotoisia pipareita. Nuoret leipurit koristelivat piparinsa kirjaimilla. Kun järjestät piparit oikeaan järjestykseen, tulee kirjaimista sana, joka liittyy jouluun. Lopuksi väritä piparit!

Tapaninpäivänä

Tunnusta Kristuksen nimeä

Jeesus sanoi opetuslapsilleen: *“Sentähden, jokaisen, joka tunnustaa minut ihmisten edessä, minäkin tunnustan Isäni edessä, joka on taivaissa. Mutta joka kieltää minut ihmisten edessä, sen minäkin kiellän Isäni edessä, joka on taivaissa. Älkää luulko, että minä olen tullut tuomaan rauhaa maan päälle; en ole tullut tuomaan rauhaa, vaan miekan. Sillä minä olen tullut ‘nostamaan pojan riitaan isäänsä vastaan ja tyttären äitiänsä vastaan ja minin anoppiansa vastaan; ja ihmisen vihamiehiksi tulevat hänen omat perhekuntalaisensa.’ Joka rakastaa isäänsä taikka äitiänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka rakastaa poikaansa taikka tyttärtänsä enemmän kuin minua, se ei ole minulle sovelias; ja joka ei ota ristiänsä ja seuraa minua, se ei ole minulle sovelias. Joka löytää elämänsä, kadottaa sen; ja joka kadottaa elämänsä minun tähden, hän löytää sen.”* (Matt. 10:32-39, tapaninpäivän 3. vsk evankeliumi)

Jeesus on rauhanruhtinas. Jouluna muistamme erityisesti tätä sanomaa ja hiljennymme ajattelemaan enkelien viestiä Jeesuksen syntymästä ja rauhasta. Kun häneen uskot, sinulla todella on sydämässäsi Jumalan rauha.

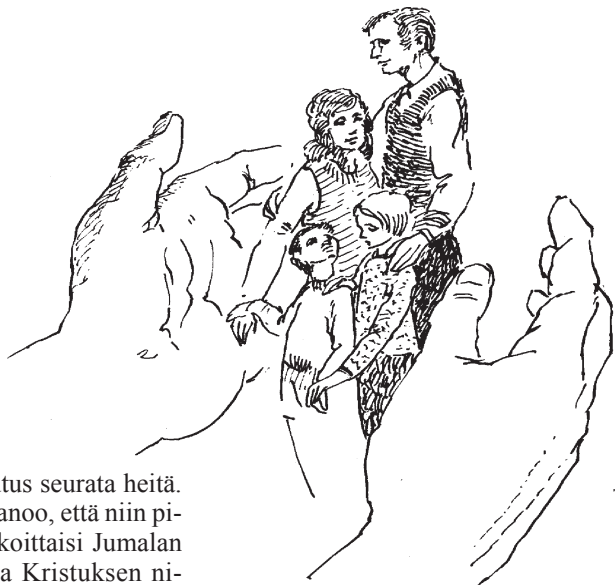
Rauhanruhtinaan sanomaksi voi kuulostaa oudolta se, että hän sanoi tuovansa maan päälle – ei rauhan vaan miekan. Näin sanoessaan Jeesus ei kiellä syntien anteeksiantamuksen rauhaa, jonka hän on tuonut. Hän pu-

huu toisesta asiasta, nimittäin siitä, mitä hänen nimensä tunnustamisesta seuraa maailmassa. Hän itse joutui kaikkien pilkattavaksi ja ristiinnaulittavaksi. Useimmat hänet apostoleistaan joutuivat hirvittävien vainojen kohteeksi. Tapaninpäivänä muistelemme erityisesti Stefanusta, joka antoi henkensä Kristuksen nimen tunnustamisen tähden.

Evankeliumi tuo mukanaan miekan. Se herättää vastustusta. Jeesus puhuu nyt erityisesti siitä vastustuksesta, joka evankeliumia vastaan voi nousta kaikkein lähimpänä sinua, nimittäin omassa kodissa ja sukulaisten piirissä. Tämä opetus on tärkeä. Käytännössä vain harva uskova saa elää sillä tavoin, ettei uskon ja sen tunnustamisen tähden tulisi erimielisyyksiä.

Jeesus tuo esiin vakavan varoituksen. Hän sanoo, että joka rakastaa aivan lähimpiä ihmisiään enemmän kuin häntä, ei ole hänelle sovelias. Mitä tämä tarkoittaa? Jumala on säätänyt avioliiton ja käskenyt puolisoita rakastamaan toisiaan. Vanhempien tulee rakastaa lapsiaan. Samoin lasten tulee rakastaa ja neljännen käskyn mukaan myös erityisesti kunnioittaa vanhempiaan. Jeesuksen opetus ei riko näitä elämän järjestyksiä. Vapahtaja varoittaa siitä, että lähimpien ihmisten – tai kenen tahansa muun – tähden luovuttaisiin Jumalan sanasta.

Jos lähellä olevat ihmiset eivät tahdo pitää Jumalan sanan opista ja sen mukaisesta elämästä kiinni, seuraa täs-

tä käytännössä houkutus seurata heitä. Väärä rakkaus vielä sanoo, että niin pitäisikin tehdä. Se tarkoittaisi Jumalan sanasta luopumista ja Kristuksen nimen kieltämistä. Tästä Vapahtaja varoittaa vakavimmalla mahdollisella tavalla. Sellaisen ihmisen hän kieltää Isänsä edessä, joka on taivaassa.

Mitä Kristuksen nimen tunnustaminen tuollaisissa tilanteissa tarkoittaa? Siihen liittyy todellinen rakkaus läheisimpiä kohtaan. Sinun tulee tunnustaa oikeaksi Jumalan luomisjärjestys, avioliitto, lapsen ja vanhemman väliset suhteet. Toimi uskollisesti kaikissa maallisissa asioissa läheistesi kanssa ja osoita heille rakkautta. Älä kuitenkaan seuraa väärää opin tai elämän esimerkkiä. Pidä kiinni siitä, että itse käytät Jumalan sanaa kodissa ja seurakunnan yhteydessä. Pidä evankeliumia tarjolla myös heitä varten. Tällä tavoin tunnustat Kristuksen nimeä ja osoitat oikeaa rakkautta. Näin voit myös ohjata, sikäli kuin sinusta riippuu, toisiakin Vapahtajan tuntemiseen. Tällaisesta tunnustamisesta on välistä mitä siunauksellisimpia seurauksia. Jos oikeasta uskon tunnustamisestasi

seuraa erimielisyyttä, et kuitenkaan sinä sitä aiheuta vaan riita johtuu evankeliumin torjumisesta.

Uskon tunnustamisen tien päämäärä on autuus taivaan kodissa. Vapahtaja sanoi: "Joka tunnustaa minut ihmisten edessä, sen minäkin tunnusta isäni edessä, joka on taivaassa." Uskonpuhdistaja Martti Luther sovelsi tätä Vapahtajan lupausta omaan tilanteeseensa. Meillekin soveltuu se rohkaisu ja lohdutuksen sana, jonka Luther lausui: "Omistettakoon tämän Jumalan sanaan liittyvän asian äärellä lohdutus, sillä Kristus, jonka asia on, puolustaa asiaansa ja säilyttää sen vastoin surkeaa ja kirottua paholaista ja jumalatonta ja väärää maailmaa vastaan. Ja ne, jotka tunnustavat häntä tämän pahan avionriikkoja sukupolven edessä ja joutuvat siitä kärsimään, hän puolestaan tunnustaa taivaallisen Isänsä edessä ja palkitsee heidän vaivansa iankaikkisuudessa." (SL X, 1718)

Kimmo Närhi

Kristus meissä vai Kristus meidän edestämme?

Armo teille ja rauha Jumalalta, meidän Isältämme, ja Herralta Jeesukselta Kristukselta! (1 Kor. 1:3)

Heti Martti Lutherin kuoleman jälkeen luterilaisten keskuudessa syntyi kiista. Oli kaksi keskeistä henkilöä: Martin Chemnitz ja Andreas Osiander. Heidän opetuksensa syntisen vanhurskauttamisesta Jumalan edessä poikkesivat toisistaan. Sekä Osiander että Chemnitz opettivat, että ihminen vanhurskautetaan uskon kautta, ilman lain tekoja. Kuitenkin he poikkesivat toisistaan siinä, minkä asian he uskoivat olevan peruste sille, että Jumala vanhurskauttaa ihmisen.

Jumala lukee teidän hyväksenne sen viattomuuden ja vanhurskauden, jonka Kristus ansaitsi. Te otatte vastaan tämän tuomion uskomalla siihen, että Kristus on elämällään ja kuolemaltaan sovittanut teidät. "Mihin", kysyi Chemnitz, "perustuu ihmisen vanhurskauttaminen Jumalan edessä evankeliumin sanan mukaan?" Hän vastaa: "Juuri tähän asiaan, että Jumala lukee meidän hyväksemme Kristuksen vanhurskauden kuuliaisessa elämässä ja kuolemassa, ilman meidän tekojamme tai ansioitamme, yksin uskon kautta, joka omistaa Isän Jumalan armon ja Kristuksen ansion." Chemnitzin mukaan vanhurskauttaminen on syntien anteeksisaamisen julistamista. Niinpä Kristuksen elämä ja kuolema "ovat tulleet meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi ja pyhitykseksi ja lunastukseksi. " (1 Kor. 1:30).

Chemnitz opetti, että Jumala lukee meidän hyväksemme sen vanhurskauden, jonka Jeesus ansaitsi kuuliaisen elämänsä ja kuolemansa kautta meille. Chemnitz käytti sanaa impuutaatio, joka tarkoittaa vanhurskaaksi lukemista. Jumala siis lukee tai julistaa meidät vanhurskaiksi. Tämä sana "lukea" tai "julistaa" liittyy oikeudenkäyntiin. Jumala lausuu tuomionsa teistä: "Te olette syyttömiä. Te olette vanhurskaita." Teidän vanhurskautenne tulee teidän ulkopuoleltanne, Jeesukselta.

Osiander opetti, että vanhurskaus, jonka Jumala hyväksyy, ei ole Kristuksen ansaitsemaa, vaan "Kristus, joka asuu meissä uskon kautta on meidän vanhurskautemme". Osianderin mukaan kristityt eivät pidä yksinomaan Jeesuksen elämää ja kuolemaa perustuksena sille, että Jumala julistaa heidät syyttömiksi. Sen sijaan he tutkivat sydäntään, jossa Jeesus asuu. Osiander väitti, että "He ovat erehtyneitä, jotka sanovat . . . että vanhurskaus on meidän ulkopuolellamme. . . . Ne myös opettavat, että meitä pidetään vanhurskaina vain syntien anteeksi saamisen takia eikä Kristuksen vanhurskauden takia, joka asuu meissä uskon kautta". Osianderin näkemyksen mukaan vanhurskauttaminen ei ole sama kuin anteeksiantamus. Pikemminkin se on prosessi, jossa synti, joka oli jo anteeksiannettu "kuoletetaan ja tuhotaan meissä". Osiander opetti, että "Kristus, joka asuu meissä uskon kaut-

ta, on meidän viisautemme, vanhurskautemme, pyhityksemme ja lunastuksemme" – 1 Kor. 1:30.

Tosiaankin Raamattu puhuu "Kristuksesta teissä" (Kol. 1:27). Jeesus saattaa hyvinkin olla sydämessänne, mutta tämä ei ole sitä, mikä pelastaa meidät. Kiistan ytimessä Chemnitzin ja Osianderin välillä oli tämä tärkeä kysymys: Pelastuttko te, koska Jeesus kuoli teidän edestänne vai koska Jeesus elää sydämessänne?

Kaksikymmentä vuotta aikaisemmin Luther oli ennustanut, että "Tätä oppia [vanhurskauttamisesta] hämärretään jälleen minun kuolemani jälkeen". Mutta, kuka oli syyllinen arvokkaan Jumalan sanan hämärtämiseen ja opettamiseen mitä tulee vanhurskauttamiseen? Osianderin aiheuttamasta kiistasta seurasi lukemattomia kokouksia ja teologisia väittelyjä. Konferensseja kutsuttiin kokoon. Kahdenkymmenen viiden vuoden ajan luterilaisen kirkon huomattavimmat teologit hienosäätivät teologiaansa. He tuottivat Yksimielisyyden ohjeen kolmannen kappaleen. Hämmästyttävästi tämä todistuskappale ratkaisi asian. Se edusti yksinomaan toisen osapuolen opetusta. Ei ilmennyt mitään kompromissia. Ei ollut mitään mielipiteiden tai ideoiden lähenemistä. Asiaa ei selitetty "Sekä meille ja meissä". Vain toinen esitetyistä opeista oli oikea. Ei ollut mitään "sovitettua erilaisuutta", jossa kaksi ristiriitaista puolta "oli eri mieltä".

Itse asiassa mitään kiistaa ei olisi tarvinnut olla. Augsburgin tunnustus, johon kaikki luterilaiset yhtyivät, oli esittänyt raamatullisen opin vuonna 1530. "Vanhurskautus tässä raamatunkohdassa taas oikeudellisen kielenkäytön mukaisesti merkitsee syyllisen vapauttamista ja nuhteettomaksi julistamista, kuitenkin vieraan, nimittäin Kristuksen vanhurskauden tähden." (Augsburgin tunnustuksen puolustus IV, 305)

Niinpä Chemnitz oli oikeassa, ja hänen Jumalan Sanaan ja tunnustuksiin perustuva opetuksensa ja johtotasemansa luterilaisten keskuudessa vakiintui. Martin Chemnitz, joka tunnetaan myös nimellä "toinen Martti", hän ja muut uskolliset luterilaiset opetivat, "Me uskomme, opetamme ja tunnustamme vanhurskaudeksemme Jumalan edessä sen, että Jumala antaa meille synnit anteeksi sulasta armosta ilman mitään omia edeltäviä, nykyisiä tai jälkeenpäin tehtäviä tekojamme, ansioitamme tai arvollisuuttamme ja lahjoittaa meille, meidän hyväksemme lukien, Kristuksen kuuliaisuuden vanhurskauden; tämän kuuliaisuuden tähden meidät otetaan Jumalan armoon ja pidetään vanhurskaina." (Yksimielisyyden ohje, supistelma III, 4.) Osiander, toisaalta, oli väärässä. Hän uskoi, että "usko ei tarkkaa ainoastaan Kristuksen kuuliaisuutta ja hänen jumalallista luontoaan ja sen meissä asumista ja vakuuttamista, ja että meidän syntimme peitetään Jumalan edessä tämän

Martin Chemnitz (1522-1586)
saksalainen luterilainen teologi.

meissä asumisen kautta.” (Yksimielisyyden ohje, täydellinen selitys, IV, 63)

Päättän esitykseni luterilaisen tunnustuksen rakkailla sanoilla "Kristus on meidän vanhurskaudemme . . . ainoastaan siinä kuuliaisuudessa, jonka hän sekä Jumalana että ihmisenä täytti hamaan kuolemaan asti, siten ansaiten meille syntien anteeksiantamuksen ja iankaikkisen elämän, niinkuin on kirjoitettu: "sillä niinkuin yhden ihmisen tottelemattomuuden kautta monet ovat

joutuneet syntisiksi, niin myös yhden kuuliaisuuden kautta monet tulevat vanhurskaiksi" – (Room. 5:19). (Yksimielisyyden ohje, tiivistelmä, III, 3) Amen.

Rev. Edward Brockwell uskonpuhdistusjuhlassa Lahdessa 1.11.2008

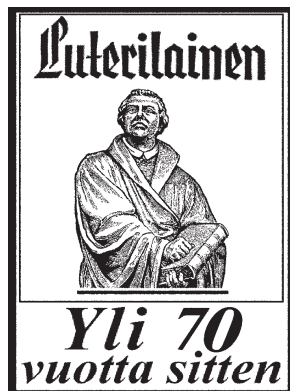
Kirjoituksessa on Raamatun ja luterilaisten tunnustuskirjojen lisäksi käytetty lähteenä kirjaa Bente: Historical introduction to the Book of Concord.

Joulun ihme

“Älkää peljätkö, sillä katso, minä ilmoitan teille suuren ilon, joka on tuleva kaikelle kansalle” – näin lausui kerran Herran enkeli ensimmäisenä jouluaamuna Betlehemin peljästyneille paimenille. Ja tämä on se sanoma, jota toisillemme toistamme tänäkin jouluna. Näihin enkelin sanoihin “älkää peljätkö” tahdomme lisäksi liittää apostoli Paavalin sanat: “Iloitkaa aina Herrassa! Vielä kerran minä sanon iloitkaa”, Fil. 4: 4. Sillä Jumala on jouluaamuna antanut meille ihanan, pyhän ja ilontäyteen juhlan, joka ei julista meille mitään peljättävää eikä mitään kauhistavaa, vaan pelkkää iloa: Se on joulujuhla – oi, riemua – Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme syntymäjuhla.

Joulujuhla julistaa meille kahta sanomattoman suurta ja ihanaa asiaa: Jumalan suurinta ihmettä, joka jouluaamuna tapahtui, ja suurinta armoa, joka sen kautta on osaksemme tullut.

Ensinnäkin tarkastelemme tätä Jumalan suurinta ihmettä. – Mitä onkaan jouluna tapahtunut? *Jumala silloin tuli ihmiseksi.* Mutta tämä on niin suuri ihme, että kaikki muut ihmeet, joita maailmassa on tehty, eivät ole mitään sen rinnalla. Onhan kyllä ihmeenä sekä ihana että merkillinen se tapaus, kun – esimerkiksi – Liiton arkissa ollut Aaronin kuiva sauva yhden yön kuluessa alkoi viheriöidä, puhkesi kukkaan ja kantoi hedelmän: mutta mitä se onkaan sen rinnalla, että kerran tuona pyhänä yönä synnin kautta kuollut ja kuivunut ihmiskunnan puu sai varteensa vertaansa vailla olevan taivaankukan –

Luterilainen syys-joulukuu 1933

enkelipyhyttä puhtahamman, joka samalla tuotti hedelmänään jumalallisen pyhän ihmislapsen! – Olihan kerran suuri ja valtava ihme, kun Elia kerran tulisissa vaunuissa elävänä siirtyi täältä maan päältä taivaaseen: mutta mitä se onkaan sen rinnalla, että tänään kerran itse taivaan Herra tuli taivaasta alas maan päälle, kun hän syntisen ihmisen kautta syntyi ihmiseksi elääkseen täällä meidän keskuudessamme kaikkien orjien orjana kolmenkymmenenkolmen vuoden aikana! Ja edelleen: Kyllä sekin oli kaikkivaltiaan Jumalan ihmetekoa, kun aikanaan Kristuksen ja profeettain sanan kautta kuolema yht’äkkiä väistyi jo lahoavista ruumiista muuttuen elämäksi: mitä se onkaan sen rinnalla, että Jumala, kaiken elämän alkulähde, jouluaamuna kerran tuli tänne kuoleman maahan ja tuli kuoleman lasten kaltaiseksi ja että hän, joka on itse elämä tuli kuolevaisiksi! – Olihan sekin sanomattoman suuri ihme, kun Jumala tyhjästä loi koko maailman pelkällä sanallaan: mutta mitä se onkaan sen rinnalla että tämä Jumala, joka kuin viljaa kylväen on le-

vittänyt taivaan tähdet, nuo lukemattomat ja suuret taivaankappaleet maailmankaikkeuden valtaville vainioille – että tämä suuri Jumala, taivaan ja maan kaikkivaltias Luoja, kerran joulu-aamuna on tullut jokelteleväksi ihmislapseksi, joka kapaloon käärittyinä lepäsi ahtaassa seimessä ja ojenteli apua tapailevat kätönsä kohti ajallista äitiään!

Oi, ihmeitten ihme! Ensimmäisenä jouluaamuna tapahtui sellaista, mikä muuten olisi ollut mahdotonta: taivaallisen viinipuun terttu puhkesi kasvaamaan langenneen ihmissuvun epäjalosta orjantappurapensaasta: jumalallinen pyhyys kihlautui syntisten kanssa ja verhoutui itse syntisen lihan muotoon: aurinko, joka valaisee kirkkauden taivasta, nousi ihmiskunnan synninyössä ja kätkeytyi ajalliseen hämääseen. Iankaikkinen tuli ajalliseksi ja vietti erään ajallisen vuoden ohikiitävänä päivänä ensimmäistä syntymäpäiväänsä: hän, Herra ja kaikkien lahjojen Antaja taivaassa ja maan päällä, tuli köyhäksi ihmiseksi – köyhimmäksi ihmisten joukossa; hän, joka on kaikki luonut – luonut enkelit ja ihmiset, tulee elämän lapseksi!

Miten on, kun asetumme tämän ajatuksen eteen: Jumala tuli ihmiseksi!

– Eikö tätä ajatellessa tunnu siltä, kuin meidät silloin vietäisiin huimavaan korkeuteen, josta meidän täytyisi katsahtaa alas käsittämättömään syvyyteen, jonka edessä sielumme vahtaata! Eikö tunnu siltä, kuin ei meidän sydämemme voisi kestää sitä ajatusta ja kuin se tämän ajatuksen valtaamana pakahtuisi!

Mitä näin ollen tahdomme jouluaamuna tehdä? Yritämmekö sittenkin käsittää tätä Jumalan suurinta ihmettä – Jumalan ihmiseksi tulemisen salaisuutta, ja mitata sen korkeutta, syvyyttä, leveyttä ja pituutta? – Ei, turhaa olisi yrittääkään tunkeutua tähän jumalallisten ajatusten ja päätösten halajaisivat katsahtaa. Sen näkemistä odotakaamme siksi, kunnes ajallisen epätäydellisyyden verho on kadonnut. Mutta sen sijaan rukouksin lähesytkäämme tätä Jumalan suurinta jouluihmettä! Tutkikaamme sydämenhällällä ja –ilolla Jumalan suurinta armoa, joka sen kautta on osaksemme tullut! Ja siihen syventykäämme. Ja olkoon itse tämä armo tässä meidän valonamme.

C. F. W. Walther (Katkelma joulusaarnasta, ”Brosammen” s. 19.)

Tunnustuksellinen luterilaisuus ja kristityn vapaus

*Seurakuntailtapäivä, Lahti, 10.9.2008, Kuusankoski 17.9.2008,
pastori Kimmo Närhi*

Kallit kristityt! Seurakuntamme ovat nimensä mukaisesti tunnustuksellisia luterilaisia seurakuntia. Mitä tämä nimi kertoo seurakunnistamme? Miksi tuo nimi on meille kallis? Tällä kerralla haluamme tarkastella sitä, mikä on kaikkein olennaisinta tunnustuksellisessa luterilaisuudessa. Tarkastelemme myös, mitä tästä asiasta seuraa uskovan ihmisen ja seurakunnan kannalta.

Pääperiaatteet

Tunnustuksellinen luterilaisuus nojaa kahteen pääperiaatteeseen. Ensimmäinen on muotoperiaate: Yksin Raamattu on kristillisen uskon ja elämän ainoa ohje ja siis viime kädessä ainoa auktoriteetti kirkossa. Toinen on sisältöperiaate: Ihminen pelastuu yksin armosta, yksin uskosta ja yksin Kristuksen tähden. Pelastuminen siis on lahja, jota varten Jumala antoi Kristuksen kaikkien ihmisten Vapahtajaksi. Syntien anteeksiantamus on tapahtunut ilman meidän omia tai toisten ihmisten tekoja, Kristuksen sovitustyössä kokonaan ja täysin valmiiksi. Tämä lahja otetaan vastaan uskolla. Usko puolestaan syntyy ja säilyy Jumalan sanan ja siihen perustuvien sakramenttien vaikutuksesta.

Nämä periaatteet ovat luovuttamattomat ja välttämättömät tunnustuksellisen luterilaisuuden ymmärtämiseksi. Ne eivät kuitenkaan ole vain tätä, vaan ne liittyvät erottamatta toisiinsa. Raamatun sana on annettu nimenomaisesti uskon syntymistä ja säilymistä varten. Apostoli Johannes kirjoitti oman evankeliuminsa tarkoituksesta: *“Nämä ovat kirjoitetut, että te uskoisitte, että Jeesus on Kristus, Jumalan Poika, ja että teillä uskon kautta olisi elämä hänen nimessänsä.”* (Joh. 20:31) Apostoli Paavali lausui Timoteukselle: *“Jo lapsuudestasi saakka tunnet pyhät kirjoitukset, jotka voivat tehdä sinut viisaaksi, niin että pelastut uskon kautta, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.”* (2 Tim. 3:15) Raamatun sanan tarkoitus on siis opettaa pelastusta yksin Kristuksen kautta. Sen varsinainen sisältö on Kristus armon tuojana.

Toiselta puolen Kristukseen maailmaan tuleminen ja hänen armotyönsä täytti Raamatun ennustukset. Jeesus vetosi Kirjoituksiin tavan takaa, käski tutkimaan niitä ja osoitti, että ne viittasivat häneen. Ennen taivaaseen astumistaan hän käski opetuslastensa julistaa evankeliumia hänestä ihmisten pelastukseksi. Kristuksen työ siis on koko Raamatun ydin.

Näin luterilaisuuden pääperiaatteet “Yksin Raamattu” ja pelastuminen yksin Kristuksen tähden paitsi ilmaisevat oikean opin ytimen, myös ovat erottamattomasti toisiinsa liitetyt. Näiden periaatteiden erottamattomuuteen ja sen merkitykseen nykyajan kannalta palaamme vielä myöhemmin.

Kristityn oikeus ja velvollisuus pysyä sanassa

Tunnustukselliseen luterilaisuuteen liittyy myös väärän opin sulkeminen pois. Pääperiaatteet ovat jumalallisia lahjoja. Ne osoittavat tien taivaaseen. Ne myös antavat kristityille luovuttamattoman oikeuden pitäytyä Jumalan sanaan. Tämä oikeus on taustana sille, että apostolit aikoinaan vaarasta välittämättä julistivat Jumalan sanaa. Samoin uskonpuhdistuksen aikana luterilaiset seurakunnat muodostuivat niin, että uskovat opetusta saatuaan pitäytyivät sanaan ja käyttivät oikeuttaan puhtaaseen evankeliumiin.

Sanassa pysymisen seuraus on, että harha hylätään ja siitä vetäydytään pois. Näin tunnustukselliselle luterilaisuudelle on tyypillistä, että se ei salli elintilaa väärille opeille. Pastori A. Aijal Uppala tiivistä Lutherin tätä asiaa koskevan opetuksen ja siitä seuraavat johtopäätökset: "Näin oli vuonna 1520 kukkaan puhjennut vuosisatojen pimeyden jälkeinen oikea raamatullinen oppi seurakunnasta. Sen perustuksena on Kristuksen lunastustyö. Kaikki evankeliumin sanan kautta Kristukseen uskovaiset kuuluvat tämän uskon kautta Kristuksen kirkkoon eli pyhään yhteiseen seurakuntaan. Tämän kirkon jäsenet omistavat yhtäläisellä oikeudella kaikki Kristuksen kirkon aarteet. Niitten käyttämiseksi kokoontuvat kristityt paikallisseurakunniksi, joista pienimmälläkin on täysi kirkollinen oikeus ja valta, siis myös oikeus kutsua ja asettaa sopivia kristityitä seurakunnan julkiseen saarnavirkaan. Kristityillä oli oikeus ja velvollisuus arvostella kaikkea oppia ja toimintaa ja itsenäisesti toimia Jumalan sanan mukaan. Kristityt ja seurakunnat olivat vain Kristukseen ja Jumalan sanaan sidotut." Tästä seurasi, Jumalan sanan ja pelastuksen tähden, vetäytyminen pois toisin opettavista. Kristityillä on oikeus puhtaaseen Jumalan sanaan. Heillä ei ole oikeutta siihen, että he sallisivat keskuudessaan ja näin edistäisivät monenlaisia oppeja. On huomattava, että mainittu oikeus itsenäiseen toimintaan ei tarkoita oikeaoppisesta seurakunnasta riippumattonta toimintaa vaan toimimista seurakunnan yhteydessä. Itsenäistä toimintaa on siinä mielessä, että se ei ole toisoppisesta vaikutuksesta tai maallisesta vallasta riippuvaista.

Tämä tunnustuksellisen luterilaisuuden ominaispiirre erottaa sen monioppisesta kansankirkollisuudesta ja myös siitä Suomessa voimakkaasta tottumuksesta, että yhdessä ja samassa kirkossa saisi tai jopa tulisi sallia monenlaisia oppeja. Tälläkin asialla on suuri merkitys nykytilannetta ajatellen.

Oikeus puhtaaseen evankeliumiin on jumalallinen, ei maallinen

Kun puhumme uskovien oikeudesta puhtaaseen Jumalan sanaan, puhumme oikeastaan itsestään selvästä asiasta. Kuitenkin käytännössä huomaamme, että monet pitävät tällaista puhetta tarpeettomana. Sen sijasta he ajattelevat, että kirkossa olisi sallittava monenlaista opetusta. Miten voimme ymmärtää tätä väitettä ja torjua sitä?

Kun luterilaisuus levisi, se tapahtui paljolti niin, että kokonaisia kansoja kääntyi luterilaisuuteen. Näin tapahtui erityisesti Pohjoismaissa, joissa ennen rooma-

laiskatoliset kirkot muuttuivat paljolti valtiojohtoisiksi luterilaisiksi kirkoina. Näin Suomeenkin tuli Ruotsin kuninkaan vaikutuksen alla ollut valtiokirkko.

Siitä, että luterilaisuus eteni paljolti valtiokirkollisuuden tietä, seurasi kahtalaisia asioita. Ensiksi kansaa opetettiin laajasti. Kehittyvä koululaitos rippikoulupakkoineen ja hiljalleen levinnyt kirjallisuus takasivat sen, että kansalla oli kuultavissaan Jumalan sanaa. Puhdasoppisuuden aikana 1700-luvun alkupuolelle saakka evankeliumi vaikutti kansan elämään hyvin suuresti. Vuoden 1701 virsikirjan vaikutus kansan elämään kotien rukous- ja hartauskirjana on epäilemättä ollut hyvin suuri. Luterilaisuuden leviäminen ja kansankielisen kirjallisuuden muodostuminen vaikuttivat myös kirjakielen kehittymiseen. Vaikka tämä tietysti on luterilaisuuden kannalta sivuasias, oli sillä suuri vaikutus siinä mielessä, että kansaa voitiin opettaa yhtenäisellä tavalla.

Koska luterilaisuus levisi pääasiassa valtiokirkollisella tavalla, asialla oli myös varjopuolia. Yksi niistä oli maallisen ja hengellisen hallinnan sekoittuminen. Kirkossa käytettiin maallisia rangaistuksia. Toinen ja tunnustuksen kannalta suoranaisesti vaarallisempi oli, että kirkolla ei ollut käytännössä mahdollisuutta puolustautua harhoja vastaan. Jo puhdasoppisuuden aikana jotkin reformoidut vaikutteet pyrkivät saamaan jalansijaa kirkossa. Vaikka pääosin ne torjuttiin julkisesta opetuksesta, kuitenkin niiden edustajat jäivät kirkon jäseniksi.

Kun 1700-luvulla rationalismi eli järkeisoppi alkoi levitä, koko kansan jäsenenään pitävä kirkko oli aseeton sen leviämistä vastaan. Rationalismi levisi myös papiston keskuuteen ja sitä myötä vaikutti kansan elämään ja ajatuksiin. Vastapainona näille vaikutteille syntyi kirkon sisäisiä suuntauksia, ns. herätysliikkeitä. Tyypillistä oli ensiksi, että ne Pohjoismaissa ovat jääneet kansankirkkojen sisään. Toiseksi huomattavaa on, että nämä suuntauksukset olivat ja tänä päivänä ovat keskenään oppillisesti erilaisia.

Tuloksena edellä lyhyesti kuvatusta kehityksestä on, että kansankirkot ja niiden suuntauksukset alun perinkin vain heikosti edustivat tunnustuksellista luterilaisuutta. Moniin niistä oli sekoittunut pietistisiä vaikutteita. Autuuden perustetta ei etsitty enää yksin sanasta ja sakramenteista vaan osaltaan tai jopa kokonaan omista kokemuksista. Tyypillistä oli myös se, että toisenlaista opetusta ei katsottu tarpeelliseksi sulkea pois. Yhdessä ja samassa kirkossa pysyttiin huolimatta siitä, että oma opetus saattoi huomattavastikin poiketa kirkossa vallalla olleesta opetuksesta.

1900-luvulle tultaessa ja siitä eteenpäin voidaan puhua jo siitä, että usean sukupolven ajan oli totuttu monenlaisten oppien rinnakkaiseloon samassa kirkollisessa yhteydessä. Tämä merkitsee sitä, että tunnustukselliselle luterilaisuudelle tyypillinen toisenlaisen opin poissulkeminen oli kadonnut käytännöstä ja todennäköisesti myös useimpien ihmisten mielestä.

Yllä kuvattu kehitys, vaikka se kuvaa historian kulkua ja vallitsevaa tilannetta Pohjoismaissa, on kuitenkin torjuttava Jumalan sanalla. Kun apostolit julistivat evankeliumia, he eivät suostuneet lopettamaan toisoppisten niin vaatiessa. Tämä oikeus puhtaaseen Jumalan sanaan nousi itse evankeliumin luonteesta. Apostolit julistivat Jeesuksesta: *“Hänen kauttansa julistetaan teille syntien anteeksi-*

antamus ja että jokainen, joka uskoo, tulee hänessä vanhurskaaksi, vapaaksi kaikesta, mistä te ette voineet Mooseksen lain kautta vanhurskaiksi tulla.” (Apt. 13:38,39) Vapahtaja toi syntien anteeksiantamuksen. Toisaalta muuta tietä autuuteen ei ollut: *”Eikä ole pelastusta yhdessäkään toisessa; sillä ei ole taivaan alla muuta nimeä ihmisille annettu, jossa meidän pitäisi pelastuman.”* (Apt. 4:12) Oli välttämätöntä julistaa kaikille syntien anteeksiantamusta yksin Jeesuksen nimessä kaikille, myös vastustajille. Tämä antoi myös rohkeuden kaikkien vaarojen keskellä. Näin oikeus evankeliumiin on jumalallinen. Sen oikeuden käyttäminen evankeliumin julistamiseksi on hyvin tärkeä asia sekä seurakunnan kannalta että myös parhaaksi toisille ihmisille.

Erityinen ajankohtainen kysymys: suhde roomalaiskatolisuuteen

Vielä on hyvä kiinnittää erityistä huomiota erityisesti yhteen nykyajan kysymykseen, nimittäin tunnustuksellisen luterilaisuuden ja roomalaiskatolisuuden väliseen suhteeseen. Tämä on todella ajankohtaista. Roomalaiskatolinen kirkko ja pääasiassa väljäoppisten kirkkojen muodostama Luterilainen Maailmanliitto ovat lähentyneet toisiaan. Tämä on tapahtunut vanhurskauttamista koskevan yhteisen julistuksen myötä.

Kun arvioimme tunnustuksellisen luterilaisuuden ja roomalaiskatolisuuden välistä suhdetta, on muistettava luterilaisuuden pääperiaatteiden erottamattomuus. Periaate ”Yksin Raamattu” ja oikea vanhurskauttamisoppi liittyvät kiinteästi toisiinsa. Nykyaikainen LML:n ja roomalaiskatolisuuden lähentyminen tapahtuu siitä huolimatta, että roomalaiskatolinen kirkko pitää perimätietoaan osana Jumalan ilmoitusta. Se ei siis seuraa ”Yksin Raamattu”-periaatetta. Se, että tästä huolimatta suostutaan etsimään yksimielisyyttä vanhurskauttamisopista, merkitsee sen tunnustamista, että tämä yksimielisyys voitaisiin löytää, vaikka luterilaisuuden pääperiaatteet erotettaisiin toisistaan. Tätä vastaan on teroitettava ensiksi sitä, että luterilaisuuden pääperiaatteet ovat yleisiä ja välttämättömiä kristillisiä periaatteita. Toiseksi on korostettava sitä, että noita periaatteita ei saa erottaa toisistaan. Tunnustuksellinen luterilaisuus etsii mielellään yhteyttä ihmisen pelastumista koskevasta opista. Samalla tunnustamme, että tuo yksimielisyys voidaan saavuttaa vain siten, että tunnustetaan yksin Raamattu Jumalan sanaksi.

Johtopäätöksiä

Jumalan sanan päätarkoitus on osoittaa meille tie taivaaseen. Sitä eivät avaa meidän yrityksemme tai ponnistuksemme. Se on avattu Kristuksen kärsimyksellä ja kuolemalla. Tämä on Pyhän Raamatun pääoppi ja autuutemme perustus. Tätä opetusta teroittaa luterilainen tunnustus. Kun sydämelle on selvänä autuuden oppi, se saa lohdutuksen. Sydän tulee myös rohkeaksi tunnustamaan Jumalan sanaa, viemään sitä toistenkin, vieläpä vastustajien tietoon. Samalla sydän tulee lujaksi niin, että se ei voi suostua muuhun oppiin. Kaiken tämän taustalla on viime kädessä tieto siitä, että Jumalan sanassa ja Kristuksen armotyössä on turva, joka kantaa läpi elämän ja viimein antaa iankaikkisen autuuden.

Tutki ja koettele minua

Luterilainen n:o 12/1963, s. 93,94. Hartaus alkaessamme uutta vuotta.

Ps. 139:1-3; 23-24.

Herra sinä tutkit minua ja tunnet minut. Istunpa minä tahi nousen, sinä sen tiedät sinä ymmärrät minun ajatukseni kaukaa. Käynpä tahi makaan, sinä sen havaitset ja kaikki minun tieni ovat sinulle tutut.

Tutki minua, Jumala, ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso: jos minun tieni on vaivaan vievä, niin johdata minut iankaikkiselle tielle.

Yllä oleva tekstimme on rukous. Psalmikirja sopiikin mainiosti rukouskirjaksi. Ne Jumalan ihmiset, jotka psalmit kirjoittivat, kirjoittivat Pyhän Hengen vaikutuksesta. He siis varmasti rukoilivat oikeita asioita. Me emme aina osaa rukoilla sitä, mitä meidän tulisi rukoilla. On siis hyvä, että usein rukoilemme Psalmin kirjoittajien sanoin.

“Tutki minua, Jumala” — pyyntö, jonka psalmista tässäkin tekstimme rukouksessa tekee, on ehkä sellainen, joka meiltä itseltämme jää tekemättä. On kuitenkin äärettömän tärkeää, että jokainen Jumalan lapsi sen tekee. Tutkikaamme sitä siis nyt alkaessamme uutta vuotta.

Tutki minua

Psalmista pyytää Jumalaa tutkimaan ja koettelemaan häntä. Jokaisen Jumalan lapsen tulisi näin rukoilla ensinnäkin sen tähden, että hän on itse hyvin huono oman itsensä tutkija. Me ihmiset olemme näet sellaisia, että me selitämme kaikki asiat parhain päin, kun omat tekomme, ajatuksemme ja motiivimme ovat kysymyksessä. Jos joku tekomme johtuu itsekkyydestä tai kateudesta, me osaamme itsellemme vakuuttaa, että se johtuukin vallan erilaisista syistä. Osaamme väittää, että olemme jättäneet jonkun velvollisuuden suorittamatta, koska siihen ei ole ollut tilaisuutta, vaikka tosiasia on, että siihen ei ole ollut halua eikä intoa. Osaamme panna toisen syyksi jonkun surun, joka on meitä kohdannut, vaikka syy on meissä itsessämme.

Me kyllä huomaamme, että toiset eivät osaa itseään tutkia. Selvästi huomaamme heidän puheestaan, milloin he kääntävät asiat omaksi edukseen, milloin he toisia syyttävät, kun itse ovatkin syyllisiä. Tämän pitäisi olla todistus meille, että me olemme itse samanlaisia. Mutta sitä se ei ole. Olemme huonoja itsemme tutkijoita. Sen tähden on oikein ja tarpeellista, että käännyimme Jumalan puoleen pyydämme, että Hän tutkii meitä. Sillä Hän kyllä siihen pystyy. Hän on näet kaikkietävä. Hän voi tutkia sydämet ja ajatukset, kuten tekstistämme käy ilmi. Ja tekstimme edellisissä jakeissa Psalmista sanoo: “Herra sinä tutkit minua ja tunnet minut. Istunpa minä tahi nousen, sinä sen tiedät sinä ymmärrät minun ajatukseni kaukaa. Käynpä tahi makaan, sinä sen havaitset ja kaikki minun tieni ovat sinulle tutut.” (Ps. 139:1-3)

Koettele minua

Mutta psalmista ei ainoastaan pyydä Jumalaa tutkimaan häntä, vaan hän sanoo myös: Koettele minua. Tällä hän tarkoittaa sitä, että Jumala osoittaisi hänelle, minkä-

lainen hän todella on. Antaisi hänen nähdä omat heikkoutensa ja mitkä ajatukset ovat hänelle vaarallisia. Psalmista tahtoo sanoa: Jos olen ylpeä, kuljeta minua sellaisten kokemusten kautta, että nöyrryn. Jos olen itsekesä, osoita se minulle. Jos olen ahne, jos liiaksi kiintynyt tähän maailmaan, jos välinpitämätön — näytä nämä syntini minulle sellaisella tavalla, että ne huomaan.

Jumala kuuli tämän Daavidin rukouksen. Monella ankaralla tavalla hän koetteli Daavidia. Hänen lapsensa kuoli. Saul etsi häntä tappaakseen hänet, hänen poikansa Absalom nousi häntä vastaan ja kuoli järkyttävällä tavalla... Paavalialla Jumala koetteli antamalla hänelle pistimen hänen lihaansa... Tiedämme minkälaisiin koetelemuksiin Hän sallii Jobin joutua...

Jumala koettelee oikein

Ehkä joku sanoo: Jos Jumala näin ankaralla tavalla vastaa, kun Häntä pyydetään tutkimaan ja koettelemaan, kuka sitten uskaltaa näin rukoilla. Tähän vastaamme: Ei kukaan muu, kuin Jumalan rakas lapsi. Jumalan lapsi näet on varma siitä, että kaikki vaikuttaa hänen parhaaksensa, kuten Jumala Sanassaan lupaa. Hän on varma, että Jumala ei koettele häntä vihassa vaan rakkaudessa, ja että kaikki mitä Hän sallii hänelle tapahtua on tarpeellista. Näin Jumala johdattaa hänet iankaikkiselle tielle. Hän näkee, että muut tiet johdattaisivat hänet vaivaan.

Seuraa sinäkin, ystävä, psalmistan esimerkkiä ja pyydä, että Jumala tutkii sydäntäsi ja koettelee sinua. Saat olla aivan varma, että Hän koettelee sinua tavalla, joka on hyödyksesi. Totta kyllä, tällainen rukous voi merkitä sinulle sitä, että joudut kärsimään, nöyrytymään, kulkemaan vaikeita teitä, mutta vaikka mikä sinua kohtaa, saat olla varma siitä, ettei se ole sinulle vahingoksi vaan hyödyksi. Jumala johdattaa sinua vaivaan vievältä tieltä iankaikkiselle tielle. Daavid, Paavali, Job, ja monet muut joutuivat kärsimään, mutta he säilyivät uskossa.

Eräs amerikkalainen runoilija, joka on kirjoittanut paljon lohduttavia virsiä sanoi kerran: "Olen kuullut, että kirurgi, joka tahtomattaan aiheutti sokeuteni, ei ole koskaan lakannut suremasta siitä, että näin tapahtui. Mutta jos voisin hänet nyt tavata sanoisin hänelle: Kiitos, kiitos, kun teitte minusta sokean... Hän lisäsi: Vaikka kirurgin virhe aiheutti sokeuteni, se ei kuitenkaan ollut Jumalan puolelta virhe. Uskon, että Jumalan tahto oli, että minä viettäisin elämäni pimeydessä, että voisin paremmin laulaa Hänelle ylistystä ja kiitosta ja kehottaa toisiakin niin tekemään."

Eräät Kiinassa olevat lähetystyöntekijät myös ihmettelivät suuresti, kun kuulivat erään vanhan miehen sanovan: "Olen iloinen siitä, että olen pitaalainen. Jos en olisi ollut pitaalainen, en olisi tullut tänne sairaalaan; jos en olisi tänne tullut, en olisi koskaan tullut tuntemaan Jeesusta. Olen enemmän pitaalainen Jeesuksen opetuslapsi, kuin terve kadotuksen tien kulkija".

Kyllä saamme olla varmoja siitä, että ne koettelemukset, jotka meitä kohtaavat täällä, ovat parhaaksemme. Niiden kautta Jumala tahtoo pitää meidät iankaikkisella tiellä. Ajatelkaa kuinka suuren hinnan hän maksoi, että me sille tielle pääsimme. Hän antoi oman Poikansa, Jeesuksen tulla tänne maailmaan pelastamaan meidät, ostamaan meidät pyhällä kalliilla verellään ja viattomalla kärsimisellään ja kuolemallaan, maksamaan syntivelkamme, jota itse emme voineet maksaa. Jos Hän uhrasi kalleimpansa, saattaakseen meidät taivaan tielle, eikö Hän sitten myös tee kaikkensa pitääkseen meidät tällä tiellä? Aivan varmasti.

Joululeiri lapsille ja nuorille

Teema: Enkelit

Joulun ja vuodenvaihteen välillä pidetään jälleen joululeiri lapsille ja nuorille. Tämänkertainen teemamme on "Enkelit". Tarkastelemme Raamatun opetusta enkeleistä ja kiinnitämme huomiota siihen, miten Jumala ilmoitti enkelien välityksellä tiedon Jeesuksen syntymästä. Opettajina ovat pastorit Markku Särelä ja Kimmo Närhi sekä Edward Brockwell. Ryhmien ohjaajina, keittiössä sekä muissa tehtävissä muita nuoria ja aikuisia. Leirimaksu on 52 euroa, ja se peritään samasta perheestä korkeintaan kahdesta lapsesta. Ota mukaasi ainakin Raamattu, yöpymis- ja peseytymisvälineet sekä ulkoiluun sopivaa vaatetta.

Ilmoittautuminen viimeistään pe 19.12. Kimmo Närhille, puh. 040 - 7567 659 tai sähköpostilla: "kimmo.narhi@luterilainen.com".

Su 28.12.	11.00	Ruokailu
13.00	13.00	Ulkoilua
13.45	14.15	Päivämehu
14.00	16.00	Ohjaajien tunti/Nuorten tunti
15.00	17.00	Ruokailu
17.00	18.00	Joululauluja
18.00	19.00	Iltahartaus
19.00	20.00	Iltapala
20.00	21.30	Hiljaisuus
21.30	Ke 31.12.	
Ma 29. ja ti 30.12.	8.30	Aamupala
8.00	9.15	Aamurukous
8.45		Pakkausta ja siivousta
9.10	11.00	Ehtoollisjumalanpalvelus
10.00	n. 12.15	Ruokailu
10.30		Ulkoilua

Huom! Yhteisiin tilaisuuksiin, jumalanpalvelukseen, laulutunneille, hartauksiin ja päätösjuhlaan kutsumme kaikkia. Tervetuloa !

Niin Hän on luvannut tehdä. Paavali sanoo: Hän, joka on aloittanut teissä hyvän työn, on sen täyttävä Kristuksen Jeesuksen päivään saakka. Kaikki koettelemukset, jotka meitä kohtaavat, on siis varmasti annettu meille sen tähden, että ne johdattaisivat meidät iankaikkiselle tielle. Herra on nähnyt että muut tiet johdattaisivat meidät vaivaan. Terveys olisi jollekin vaarallista, siis hän joutuu sairastamaan — rikkaus olisi toiselle vaarallista, siis hän joutuu köyhyudessa elämään... Ystävät olisivat kiusauksena toiselle, hän siis joutuu elämään yksinäisenä. Ylpeys vaivaa joitakin, itsekkyyks toisia, rakkaudettomuus toisia. Hän lähettää heille siis sellaisia kokemuksia, jotka nöyryyttävät, jotka kasvattavat rakkaudessa.

Rukoilkaamme siis mekin psalmistan sanoin: "Tutki minua Jumala ja tunne minun sydämeni, koettele minua ja tunne minun ajatukseni. Ja katso, jos minun tieni on vaivana vievä, niin johdeta minut iankaikkiselle tielle". Ja kun Jumala meitä tutkii ja koettelee, tyytykäämme Hänen menettelyihinsä ja olkaamme varmoja, että ne ovat meidän parhaaksemme. — Aamen. R.E.

Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko

Toimintatietoja

Helsinki, Fabianinkatu 13 A 1: *Jumalanpalvelus* sunnuntaisin klo 11. (HPE) 14.12 (KN). *Joulukirkko* to 25.12. klo 11. *Lasten iltapäivä* la 13.12. klo 14.

Turku, Vähä-Hämeenkatu 12: *Jumalanpalvelus* la 6.12. (HPE) (KN) klo 10.

Tampere, Hämeenpuisto 39 A: *Jumalanpalvelus* su 23.11. (MS) ja 7.12. (KN) klo 11. *Joulujuhla* 7.12. jumalanpalveluksen jälkeen (KN, MS).

Siitamaaja: *Joulukirkko* to 25.12. klo 11 (MS). *Joululeiri* 28.-31.12.

Hämeenlinna, Saaristenkatu 22: *Jumalanpalvelus* su 16.11 (HPE) (KN)

Koskenpää: *Jumalanpalvelus* pe 5.12. (EB) klo 13 Tiensivussa.

Jyväskylä: *Jumalanpalvelus* pe 19.12. (EB) klo 18.

Äänekoski: *Jumalanpalvelus* la 29.11. klo 13 (KN, EB).

Kokkola: *Jumalanpalvelus* to 13.11. (HPE) (KN) ja la 13.12. (HPE) (KN) klo 18.

Vaasa: *Jumalanpalvelus* pe 19.12. klo 18 (KN) Kirjastonkatu 5.

Kontiolahti/Pyhäselkä/Liperi: *Jumalanpalvelus* ke 12.11. (HPE) (KN) ja 17.12. (HPE) (KN) klo 18.

Tyrnävä: *Jumalanpalvelus* pe 14.11. (HPE) (KN) klo 15.30.

Rovaniemi: *Jumalanpalvelus* la 15.11. (HPE) (KN) klo 10.

Lahti, Rajakatu 7, *Jumalanpalvelukset* su klo 16. (HPE) 14.12. Ei jumalanpalvelusta 28.12. *Jouluaaton hartaus* ke 24.12. klo 15. *Joulukirkko* to 25.12. klo 16. Sarja kristinopin perusteista ti 11.11. ja 25.11. klo 17. *Seurakunta-iltapäivä* ke 3.12. klo 15. *Pyhäkoulu tiistaisin* klo 18 9.12. asti. *Lasten iltapäivä* la 22.11. klo 14.

Kuusankoski, Kettumäentie 2: *Jumalanpalvelus* su 21.12. (HPE) klo 11. *Raamattutunti* ke 26.11. klo 14, HUOM! kellonaika.

Luterilaisen tilausmaksu vuonna 2009 pysyy nykyisenä: kotimaassa 25 e ja ulkomaille 35 e.

Yhteystiedot:

Pastori Kimmo Närhi,
Rajakatu 7, 15100 Lahti,
puh. 03-7823097, 040-7567659,
Fax: 03- 734 2484, Sähköposti:
kimmo.narhi@luterilainen.com
STLK:n verkkosivut:
www.luterilainen.com

Sisällys:

Avioliiton solmimisesta, Martti Luther.....	286
Synnitön Vapahtaja, KN.....	287
Adventtiaikana, RE.....	289
Messiaan valtakunta, MS.....	290
“Egyptistä minä kutsuin Poikani”,GS/MS.....	296
Vesa, Luteriänsen lastenosasto, TM.....	301
Tunnusta Kristuksen nimeä, KN.....	309
Kristus meissä vai Kristus meidän edestämme? EB.....	311
Joulun ihme, CFW W - 70 vuotta sitten.....	314
Tunnustuksellinen luterilaisuus ja kristityn vapaus, KN.....	316
Tutki ja koettele minua, RE.....	320
Ilmoituksia ja toimintatietoja.....	322-323

Kansi: Kaksi varpusta, Kimmo Pälikkö

Seurakuntien tilinumeroita: Tampere: 570002-240523. Helsinki: 127030-18973.

Luterilainen -lehti : 800017-303309

Kirkkokunta: 1) 220518-21559. Pyydetään merkitsemään viitenumerot seuraavasti: kotimaan työ 70302, ulkolähetys 75006, opintorahasto 75103, lahjoitukset Luterilaiselle 54108. 2) Tilit/ kirjamyynä 800018-1477085.

Luterilainen-lehti ilmestyy kerran kuussa, kolme kaksoisnumeroa.

Julkaisija: Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko.

Tilauhinta 2008: Kotimaassa 25 e vuosikerta, ulkomaille 35 e

Toimitus: Päätoimittaja: Kimmo Närhi, Rajak. 7, 15100 Lahti, puh. 03 -7823097, 040-756 7659, fax 03-734 2484.

Sähköposti: kimmo.narhi@luterilainen.com

Avustaja: Tuula Matikainen (Vesa), Kimmo Pälikkö (taitto, kuvitus)

Tilaukset, maksut, osoitteenmuutokset yms. os.:

Luterilainen c/o Leena Särelä, Ullanmäentie 11 A 11, 02750 Espoo,

Sähköposti: lsarela@gmail.com

Luterilainen-lehden pankkitilin numero: 800017-303309.

Kirkon internet-sivut: www.luterilainen.com

Hinta 2,50 euroa

Oriveden Sanomalehti Oy